Ἀντιφωνητὴς

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005 ΕΤΟΣ 8ο / ΑΡ. Φ. 183 / ΤΙΜΗ 0,90 €

(Μιλάει ἡ Πόντια Μαρία στίς «Χορδές τοῦ Χρόνου»:)

Ἡ θάλασσα ἦταν ἡ μοίρα μας. Καί ἡ Μαύρη Θάλασσα ἡ μαύρη μοίρα μας

Ν. ΛΥΓΕΡΟΣ

Σταμάτης Σπανουδάκης καί «Ἀντιφωνητής»

Προσφορά ἀγάπης τοῦ συνθέτη γιά τούς φίλους μας!

Μία ἀκόμη ἔνδειξη ἀγάπης καί ἐκτίμησης γιά τόν *«Ἀντιφωνητή»* ἀπό ἕναν παραγωγό πολιτισμοῦ τῆς χώρας: Ὁ ἀγαπητός συνθέτης (μά ὡς πρόσωπο ἄγνωστός μας) Σταμάτης Σπανουδάκης, ἀναγνώστης... φανατικός τοῦ «Α» ἀπό πενταετίας, θέλησενάσυμπαρασταθεῖ ἁπτῶς στήν προσπάθειά μας μέ τήν ὁποία συμμερίζεται ἐλπίδες, φόβους, ἔγνοιες, καθώς μᾶς γράφει. Τιμώντας λοιπόν γενναιόδωρα κι ἐμᾶς μά καί τό κοινό πού μᾶς στηρίζει ἐπί χρόνια, μᾶς προσέφερε δωρεάν ἑκατοντάδες ψηφιακούς δίσκους (cd) του γιά νά σᾶς τούς διανείμουμε! Ἔτσι, εἶναι στήν διάθεση ὅλων τῶν (οἰκονομικά τακτοποιημένων) συνδρομητῶνμαστάἄλμπουμ τοῦ Σταμάτη Σπανουδάκη «Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς», «Γιά τήν Σμύρνη», «Ἀλέξανδρος» καί «Κινηματογραφικά Ι» γιά νά διαλέξετε ὅποιο προτιμᾶτε καί νά σᾶς τό στείλουμε. Εὐχαριστοῦμε πάλι θερμά τόν συνθέτη γιά τήν μεγάλη τιμή πού μᾶς ἔκανε, νά συναντηθεῖ ἀγαπητικά ὁ λόγος μας μέ τή γοητευτική μουσική του, μακρυά ἀπό κάθε ἀγοραία λογική...

Μεγάλη βραδυά γιά τή Θράκη στή Θεσσαλονίκη

Μέ ἑξακόσια πενήντα περίπου ἄτομα πῶς λέγεται τό ἀκροατήριο; Πολυπληθές;

Τό πάνελ ἐξ ἀριστερῶν: Κ. Καραΐσκος, Φ. Μαλκίδης, Ἀπ. Εὐθυμιάδης καί ὁ συντονιστής Γ. Κουριαννίδης.

Τό βράδυ τῆς 21ης Νοεμβρίου στή Θεσσαλονίκη ἦταν μιά σημαντική στιγμή γιά τή Θράκη. Στό Βελλίδειο Συνεδριακό Κέντρο τῆς Δ.Ε.Θ. ἡ «Ὁμάδα 21» διοργάνωσε μιά ἡμερίδα ἀφιερωμένη στή Θράκη, μέ σκοπό τήν ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ τῆς πόλης πάνω στά προβλήματα τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας μας.

Στήν ἐκδήλωση ὁ κ. Ἀπόστολος Εὐθυμιάδης μίλησε γιά τήν ἱστορική προσφορά τῶν Θρακῶν στούς ἐθνικούς ἀγῶνες - τόσο κατά τήν διάρκεια τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 ὅσο καί μετέπειτα - καί τόνισε τήν ἀνάγκη νά συμπεριληφθεῖ ἐπιτέλους στά σχολικά βιβλία αὐτή ἡ παραγνωρισμένη καί ἀκριβοπληρωμένη μέ αἷμα προσφορά. Ὁ Γιάννης Κουριαννίδης, διευθυντής τοῦ ἀλεξανδρουπολίτικου περιοδικοῦ «Ἐνδοχώρα», ἔκανε μία σύντομη ἱστορική ἀναδρομή στήν πτυχή ἐκείνη τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων πού ἀφοροῦσε τή Θράκη μετά τήν ὑπογραφή τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης. Ὁ Κώστας Καραΐσκος (ὡς διευθυντής τοῦ «Α») ἀναφέρθηκε στήν σημερινή κατάσταση τοῦ μειονοτικοῦ θέματος, μιλώντας γιά τούς παράγοντες τοῦ παιχνιδιοῦ (Τουρκικό Προξενεῖο, ἑλληνική Πολιτεία, τοπική κοινωνία) καί προσδιόρισε τούς στόχους τῆς Ἄγκυρας, ἔτσι ὅπως ἀναδύονται ἀπό τή δράση τῶν ἀνθρώπων της στήν περιοχή, μέ συγκεκριμένα παραδείγματα: Ὁ πολιτικός ἔλεγχος τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ καί ἡ ὁμογενοποίησή του (δηλ. ὁ ἐκτουρκισμός του). Καταληκτικά παρότρυνε τό κοινό νά ἐγκαταλείψει τίς ἰδεολογικές ἀγκυλώσεις τοῦ παρελθόντος καί νά ἀνανεώσει τόν πατριωτικό λόγο, τόσο στό ἐπίπεδο τῆς οὐσίας του ὅσο καί στό ἐπίπεδο τῆς μορφῆς του. Τελευταῖος ὁμιλητής ὁ λέκτορας τοῦ ΔΠΘ καί συνεργάτης μας Φάνης Μαλκίδης περιέγραψε τήν δημογραφική ἐρήμωση τοῦ Ἔβρου, παρουσίασε ὄψεις τῆς περιώνυμης «ἀνάπτυξης» καί ἔκανε εἰδική ἀναφορά στό θέμα τῶν νεοπροσφύγων συνελλήνων μας, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους ἀναγκάζονται νά ξαναμεταναστεύσουν, εἴτε στό ἐσωτερικό τῆς χώρας εἴτε στό ἐξωτερικό λόγῳ τῆς ἀνεργίας. Οἱ πολλές καί εὔστοχες ἐρωτήσεις, ἡ θέρμη τῶν εὐχαριστηρίων καί τό ζωηρό ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιά περαιτέρω ἐπικοινωνία, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐκδήλωση τῆς «Ὁμάδας 21» ἦταν ἀπολύτως ἐπιτυχημένη. Καί ἦταν ἕνα πείραμα τῶν διοικούντων της (καί εἰδικά τοῦ κ. Ἀντώνη Δασκόπουλου) πού ἀξίζει συγχαρητηρίων, ὄχι γιατί... ἐπωφεληθήκαμε ἐμεῖς ἀλλά γιατί τόλμησε νά δώσει τόν λόγο ὄχι σέ θρακολογοῦντες ἐκ τοῦ μακρόθεν ἤ σέ πολιτικούς (πού ἄλλοτε στρογγυλεύουν τά πάντα κι ἄλλοτε ψαρεύουν ψήφους κινδυνολογώντας) ἀλλά σέ ἀγνώστους γιά τό εὐρύ κοινό πού ὡστόσο γνωρίζουν κι ἄρα κάτι οὐσιῶδες ἔχουν νά ποῦν. Τήν ἐκδήλωση τίμησαν μέ τήν παρουσία τους, πέρα ἀπό τούς ἑκατοντάδες παριστάμενους, ἐπώνυμους καί μή, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος, ὁ πρώην ὑπουργός Στέλιος Παπαθεμελῆς καί ὁ νομάρχης Παναγιώτης Ψωμιάδης.

Ὅλο καί μαυρίζει τό τοπίο...

Στή Γαλλία ἡ ἐξέγερση τῶν μεταναστῶν τρόμαξε νά ξεθυμάνει καί ὁ φαιός Σαρκοζί (ὁ «Οὔγγρος»...) ζεῖ καί βασιλεύει. Στή Βρετανία ὁ Μπλαίρ δέν μπόρεσε νά ἐπιβάλει ὅλο τό «ἀντιτρομοκρατικό» του φασιστονομοσχέδιο ἀλλά τό μεγαλύτερο μέρος του ἤδη εἶναι βρετανικός νόμος. Στίς ΗΠΑ οἱ ψευδώνυμοι «πατριωτικοί νόμοι» σέ συνδυασμό μέ τήν ἰσλαμοφοβία, τά Γκουαντανάμο καί τά κατεστημένα ΜΜΕ διασύρουν κάθε ἔννοια ἐλευθερίας καί δημοκρατίας. Στόν ἴδιον τόν ΟΗΕ συζητοῦν τρόπους ἀστυνόμευσης τοῦ Διαδικτύου καί ζητοῦν ἀπό τά κράτη τήν ποινικοποίηση κάθε ἀμφισβήτησης τοῦ «ὁλοκαυτώματος» (πού εἶναι ἤδη νόμος σέ πλῆθος χωρῶν). Βαδίζουμε ὁλοταχῶς πρός τήν πλημμυρίδα, τύπου ΄30s, τῶν ὁλοκληρωτισμῶν σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο καί μέ ἰλιγγιώδη τεχνολογικά μέσα στή διάθεση τῶν ἀφεντικῶν: Echelon, ἐμφυτεύσιμα τσίπ, κάρτες RFID...

Μέσα στό ζοφερό αὐτό τοπίο εἶναι πιά δύσκολο νά βρεῖς συμμάχους γιά μιάν ἀπόλυτη ἐλευθερία ἔκφρασης. Ἀπό τή μιά συναντᾶς θύματα τῆς μαζικῆς πλύσης ἐγκεφάλου μέ τίς διαβολικές Ἀλκάιντες καί τούς ἑκατόγχειρες Ζαρκάουι κι ἀπό τήν ἄλλη τούς χρήσιμους ἠλίθιους τοῦ συστήματος πού ναί μέν τάσσονται κατά τῆς λογοκρισίας ἀλλά θεωροῦν πηγή κάθε κακοῦ - καί ἄρα ἀποβλητέο διά νόμου - τόν «ἐθνικισμό», τόν «ἀντισημιτισμό» καί ἄλλα ἀνθρωποβόρα τέρατα τοῦ πολιτικῶς ὀρθοῦ σύμπαντος. Κι ἐνῷ καταπίνουν καμήλους σάν τόν Μπούς, τόν Σαρόν ἤ τόν Μπλαίρ, διυλίζουν κώνωπες σάν τόν Ἴρβινγκ, τόν Φάρακαν ἤ τόν Καρατζαφέρη.

Δηλαδή θέλει τόση φαντασία καί τόλμη γιά νά δεχθεῖς ὡς νόμιμο ΚΑΘΕ πολιτικό λόγο, ἀκόμα καί τόν ἀπεχθέστερο; Νά χαρακτηρίσεις ΚΑΘΕ ἱστορική ἔρευνα ὄχι ἁπλῶς συμβατή μέ τήν δημοκρατία μά καί ἐπιβεβλημένη; Νά ἐπιτρέψεις στό Διαδίκτυο (τόν μόνο μέχρι τώρα ἀλώβητο ἀπό τήν ἐπέλαση τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ χῶρο) τήν ἀπρόσκοπτη διακίνηση ΚΑΘΕ εἴδους προπαγάνδας; Τοὐλάχιστον γιά μᾶς τό πρᾶγμα εἶναι σαφές: Ὅλες οἱ ἀπόψεις, καί οἱ πιό ἀκραῖες, πρέπει νά ἀκούγονται. Ὑπερασπιζόμαστε τό δικαίωμα νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα καί ἰσότιμα δημοκράτες καί ἀντιδημοκράτες, πατριῶτες καί προδότες, πιστοί καί ἱερόσυλοι, νοσταλγοί τοῦ Χίτλερ καί ὀπαδοί τοῦ ραββίνου Καχάνε, «Γκρίζοι Λύκοι» καί Χρυσαυγίτες. Αὐτό πού μᾶς ἐνοχλεῖ δέν εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἀντίθετης ἄποψης ἀλλά ἡ βίαιη ἐπιβολή της, ἡ ὕπουλη προώθησή της, ἡ διεκδίκηση τοῦ ἀλάθητου ἤ, τέλος, ἡ ἐπιλεκτική χρήση τῆς βίας τοῦ νόμου. Ναί, αὐτονόητα ἴσως, ἀλλά ὅσο μαυρίζει τό τοπίο, τόσο εἶναι χρήσιμο νά κατατίθενται.

Burası Kürdistan, buradan çıkış yok!

(Ἐδῶ εἶναι Κουρδιστάν, ἀπό δῶ ἔξοδος δέν ὑπάρχει!)

Ὅλες οἱ λεπτομέρειες γιά τά τρομερά γεγονότα στό τουρκοκρατούμενο Κουρδιστάν (ὁ τίτλος εἶναι σύνθημα δεκάδων χιλιάδων κόσμου!), ὅπως δέν γράφτηκαν πουθενά στόν ἑλληνικό Τῦπο *(σελ. 3)*

Νεο-μοιραῖοι

Τοῦ Γιάννη Πέππα

Εἶναι συχνές οἱ ἀναφορές στά ἀρνητικά τοῦ δυτικοῦ λεγόμενου κόσμου (μας). Ἀλόγστη σπατάλη τῶν φυσικῶν πόρων ἐνέργειας, κακοποίηση (σέ κάποιες περιπτώσεις μή ἀναστρέψιμη) τοῦ περιβάλλοντος, ὑποκριτική στάση στά ὀγκούμενα προβλήματα τοῦ Τρίτου Κόσμου (πού νέου τύπου διακριτικές ἀποικιοκρατίες ἐξακολουθοῦν νά τόν ἀφαιμάσσουν), ἀπίστευτη ἐσωτερική ἀνισότητα καί ἀνισομέρεια (πλούτου, κοινωνικῆς ἐξέλιξης, ἀτομικῆς ἔκφρασης, ἄρθρωσης πολιτικοῦ λόγου), προοδευτική τυποποίηση ἑνός καταναλωτικοῦ, εὐπειθοῦς πολίτη χειραγωγημένου στή νωχελική ἀδράνεια καί τήν ἄκριτη ἀποδοχή νεόκοπων θολῶν ἀξιωμάτων καί ὕποπτων μοντέρνων στερεοτύπων.

Ἀπ' τήν ἄλλη, ἡ προϊούσα αὐτή ξέφρενη παρακμή ἐλίσσεται μέσα σέ μιά συνεχῶς ἐπεκτεινόμενη, καταφανή (ὡς ὀφθαλμαπάτη!) ἀπατηλή ὅμως εὐμάρεια. Χιλιάδες νέα αὐτοκίνητα ξεχύνονται καθημερινά στίς ἤδη πλημμυρισμένες λεωφόρους τῆς ἀστικῆς Δύσης. Τό ἠλεκτρικό νοικοκυριό καί ὁ στοιχειώδης οἰκιακός ἐξοπλισμός του ἀποτελοῦν κοινή αὐτονόητη βάση συγκρότησης καί ὀργάνωσης τῆς κατοικίας καί τῶν πλέον νεόπτωχων. Εἶναι τόσο εὔκολο σήμερα ν' ἀποκτήσει καθένας ὅποιο ὑλικό (καί ὄχι μόνο) ἀγαθό, ὅσο καί νά πραγματώσει (ἀπαγορευμένες ἕως ἀδιανόητες μέχρι πρόσφατα γιά τούς περισσότερους) κρυφές λαχτάρες καί ἐπιθυμίες.

*Αὐτό στό ὄνομα τῆς τεχνολογικῆς ἐξάπλωσης, τῆς ὑπεραπλούστευσης τῶν μηχανῶν καί τῶν μικροηλεκτρονικῶν παραγώγων καί τῆς ὅλης οἰκείωσής μας μέ τό ἐξελισσόμενο μεταβιομηχανικό μοντέλο οἰκονομικῆς παραγωγῆς, κοινωνικῆς διάρθρωσης καί ἀναδόμησης τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Συνάμα, ἡ διαχείριση τοῦ χρήματος ἀπ' τούς κεφαλαιοκρατικούς μηχανισμούς, συντελούμενη ὄχι πιά στά μοτίβα μονοδιάστατης, στυγνά ἐκμεταλλευτικῆς (ἐπαν)επένδυσης τῶν πρωτοκαπιταλιστικῶν περιόδων ἀλλά μέσα σέ ἕνα πολύπλοκο ὅσο κι εὐέλικτο πλέγμα ἀνίχνευσης, δημιουργίας καί ἱκανοποίησης ὑπαρκτῶν, ψευδώνυμων, κατασκευασμένων καί ἐπίπλαστων ἀναγκῶν, ἐπέφερε ὄχι μόνο μιά πρωτοφανή, καλπάζουσα κερδοφορία ἀλλά, τό κυριότερο, μοιράζοντας ἀφειδῶς τά πάντα σέ ὅλους (πολλές φορές εἰκονικά, βέβαια) ἐκμηδένισε τίς ἑστίες ἀμφισβήτησης καί ἀντίδρασης (ἱστορικές, πραγματικές, προσχηματικές). Ἡ νέα φόρμα ἀπομύζησης τῆς παραγωγῆς, ποδηγέτησης τῶν μαζῶν καί τό νέο ὕφος τῆς ἐξουσιαστικῆς σκέψης ἔπαψε νά περιπλέκεται ἄχαρα γύρω ἀπό τούς ἄξονες τῆς βαναυσότητας καί τῆς μετωπικῆς ἀντιπαράθεσης μέ τήν λαϊκή διεκδίκηση, ἀντιγνωμία καί δυσαρέσκεια. τώρα πιά διεισδύει καί διατρέχει μαλακά, ἥσυχα καί ἀνώδυνα τόν κοινωνικό ἱστό στοχεύοντας καί ἐπιτυγχάνοντας τήν **σιωπηλή ἐξάρτηση τοῦ καταναλωτῆ**.*

*Ἔχει κατατεθεῖ καί συνεχίζεται, πολλές φορές μέ καυστικό δυναμικό λόγο, ἕνας ἀντίρροπος προβληματισμός πού ἀπολαμβάνει τή ζεστασιά τῆς νεοεποχίτικης ἀγκαλιᾶς, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίζει στίς παραπάνω αἰτιάσεις μονάχα δαιμονοποίηση μιᾶς νομοτελειακῆς, καί γιαυτό φυσιολογικῆς, προόδου. Ἐπιρρίπτει μάλιστα αὐτή ἡ ὑπερασπιστική πλευρά τῶν νέων δεδομένων στούς πολέμιούς τους πού διαδηλώνουν τήν (ὑπο τή σκέπη τῆς παγκοσμιοποίησης) ἐπέλαση τοῦ νέου μεσαίωνα, ἑνός βελούδινου νεωτερικοῦ σκοταδισμοῦ καί τήν τελική κυριαρχία τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ μέ τά χίλια μάτια καί τά ἑκατό σιδερένια χέρια, τούς ἐπιρρίπτει λοιπόν τή μομφή τοῦ **τεχνολογικοῦ πουριτανισμοῦ**· ἕνας ἰδιότυπος (νέος κι αὐτός) συντηρητισμός μέ ἀτροφικές προσλαμβάνουσες πού ἀρνεῖται τό καινούργιο περιβάλλον ἀδυνατώντας νά τό ἀξιοποιήσει καί νά τό ἐγκολπωθεῖ.*

Ἡ ἀντιπαράθεση στήν οὐσία τώρα ξεκινᾶ. Δίπλα στό ἀρχικό ἐπίπεδο σύγκρουσης, τήν πολιτική μέ τίς πρακτικές καί ἐφαρμογές της, ἐκτυλίσσεται λυσσαλέα μιά πρωτοφανής ἰδεολογική μάχη πού προδιαγράφει νέες ἐποχές στή γεωστρατηγική, τή διπλωματία, ἀλλά καί σ' αὐτόν ἀκόμα τόν φιλοσοφικό στοχασμό (μιᾶς καί ἐσχάτως ὁ τελευταῖος συχνά ὁμολογεῖται, ἀναγνωρίζεται, ἴσως καί νά ἀνατίθεται στήν πένα ὑπηρεσιακῶν παραγόντων, μεγαλοϋπαλλήλων καριέρας καί φανατιζί φουτουριστικῶν κυβερνογιάπηδων). Ἡ μιλιταριστική δράση τῆς πλανηταρχίας καί τῶν οὐραγῶν της ἀπό τή μιά καί ἡ ἐπιβολή ἑνός ἀφασικοῦ, παθητικοῦ λάιφ στάιλ στίς σφαῖρες ἐπιρροῆς τοῦ πολιτιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ θά ἀποτελοῦσε ἕως πρόσφατα εὔκολη βορά στήν ἀνάλυση καί θεώρηση αὐτῆς τῆς «προοδευτικῆς» («ἀριστερῆς») διανόησης. Ἡ κατάληξη τῆς πρώτης ὅμως σέ ἁπλούς ὑγιεινούς περιπάτους ὅπου γῆς, μή ὑπαρχούσης μηδεμιᾶς ἀντίστασης στίς ἀμερικανονατοϊκές ἐπιβουλές, ἀνέδειξε τήν δεύτερη, μέ ὅλα τά συνακόλουθα καί τίς ἐπι(δια)πλοκές της, ὡς τό βασικό μέτωπο ἀντίθεσης καί διαμάχης τοῦ παντοτινοῦ οὐμανιστικοῦ ὁράματος μέ τίς ἐπιταγές καί τήν πραγματικότητα τῆς νέας ἐποχῆς.

*Μόνο πού τώρα τίποτε δέν εἶναι ὅπως πρίν. Στρατιές ὁλόκληρες ἀναλυτῶν, μέ τρομερά μέτρα ὑποστήριξης, διακίνησης καί προβολῆς τῶν ἀπόψεών τους, ὑπερασπίζονται μέ θέρμη τά προτάγματα καί τίς τακτικές τῆς νέας ἐποχῆς, αἰτιολογοῦν μέ ἐπιχειρήματα τίς ἀντιφάσεις καί τίς ζοφερές ἐπιπλοκές της, μάχονται δυναμικά καί διαλεκτικά γιά τήν μετατροπή καί τήν μετεξέλιξη. Ἕνα πολυσχιδές, παγκόσμιο σύστημα πολιτικῆς, ἐμπορίου καί κουλτούρας, συνηγορώντας, συμπορεύεται κι ὁδηγεῖ τήν ἀνθρώπινη κοινωνία σ' ἕναν ἀπίστευτο **θαυμαστό καινούργιο κόσμο**. Γιά πρώτη φορά στόν ἀστικό χῶρο ἡ λεγόμενη ἀριστερή σκέψη καί ἰδεολογία ταρακουνιέται στόν θρόνο τῆς ὥς τώρα ἀδιαμφισβήτητης παντοδυναμίας της, χάνει τό μονοπώλιο τῆς ἐπιστημονικῆς προσέγγισης τῶν φαινομένων καί τήν ἐπάρκεια ἀνατομικῶν μέσων καί ἐργαλείων, ἀποκτώντας - ἀναπάντεχα καί ὅλως αἰφνιδιαστικά - σθεναρό, ὁπλισμένο ἀντίπαλο, ἴσως ἰσχυρότερό της. Βρισκόμαστε πράγματι σέ μιάν ἱστορική καμπή, ἕνα ὁριακό κοινωνικό σημεῖο.*

(Συνέχεια καί τέλος στό ἑπόμενο φῦλλο)

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΗ ΥΣΤΕΡΙΚΗ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ (Ο λόγος στον Ρεπόρτερ:)

Στο πλαίσιο της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας
οργανώθηκε φιλοπόλεμο γκαλά με θέμα
«μαινόμενη τρομοκρατία, νηφάλια τρομοϋστερία».
Αφού αναλύθηκε η δυσμενής θέση του κύκλωπα Πολύφημου
ύστερα από την επίθεση φανατισμένου ισλαμικού μένους
του τρομοκράτη Οδυσσέα στο μονόδυμο πυργωτό μάτι του
μ' ένα αεροπορικό αιχμηρό πυρωμένο σουβλί,
προσδιορίστηκε η οργάνωση του αρχιτρομοκράτη «Αλ Ιθάκα»
και το διαδικτυακό του ψευδώνυμο «Κανείς».
Για την αντιμετώπιση του θέματος επρόκειτο αυτό
να τεθεί επί τάπητος
μόνο που είχε ήδη πάνω του
κατουρήσει το κανίς.
Το κλίμα τρομοϋστερίας επέτεινε η επόμενη ανάλυση
που πρόβλεπε τη σφαγή των πετρελαιομνηστήρων
από τον μαινόμενο τρομοκράτη Οδυσσέα.
Κατόπιν τούτων διαπιστώθηκε πως τα τρομοσενάρια των μνηστήρων
έβλαπταν την προπαγάνδα αντί να την προωθούν,
γι' αυτό αποφασίστηκε
η διάψευση κάθε υστερικού αντιτρομοκρατικού σεναρίου.
Έτσι, τελικώς, τα σενάρια όντως διαψεύστηκαν
όμως, δυστυχώς για τους μνηστήρες, όχι και η πραγματικότητα.

Γιάννης Στρούμπας

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΑΚΑΒΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΟΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Διέψευσε ὁ Ἕλληνας πρέσβης στὰ Τίρανα Παντελῆς Καρκαμπάσης τὶς φῆμες ὅτι ἡ ματαίωση τῆς συνάντησης τῶν Προέδρων τῆς Ἑλλάδας Κάρολου Παπούλια καὶ τῆς Ἀλβανίας Ἄλφρεντ Μοϊσίου, στοὺς Ἁγίους Σαράντα, ἦταν προμελετημένη. Σὲ δηλώσεις του στὸν ἰδιωτικὸ ἀλβανικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ "Vizion Plus", ὁ κ. Καρκαμπάσης τόνισε ὅτι «*ἡ ἀκύρωση τῆς συνάντησης δὲν ἦταν προμελετημένη, οὔτε σκόπιμη*» καὶ πρόσθεσε ὅτι «*οἱ Πρόεδροι Παπούλιας καὶ Μοϊσίου πήγαιναν στὴ συνάντηση ὡς δυὸ ἀρχηγοὶ κρατῶν ποὺ ἔχουν τὴ διάθεση νὰ συζητήσουν, ὅταν ὅμως δὲν διασφαλίζονται τὰ στοιχειώδη μέτρα ἀσφάλειας, ἡ συνάντηση δὲν μποροῦσε νὰ γίνει*». Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τοὺς «Τσάμηδες» διαδηλωτές, ὁ κ. Καρκαμπάσης διευκρίνισε ὅτι ὑπῆρξαν ἐγγυήσεις ἀπὸ τὶς ἀλβανικὲς Ἀρχὲς ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχαν διαδηλωτὲς ποὺ νὰ ἐμπόδιζαν τὴν πραγματοποίηση τῆς συνάντησης καὶ ἐπισημαίνει ὅτι «*ἂν οἱ Ἀρχὲς εἶχαν πάρει μέτρα ὥστε ἡ διαδήλωση νὰ γίνει 1.000 μέτρα πιὸ μακριὰ ἢ στὸ Λυκούρσι, γιὰ μᾶς δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα*». Σημείωσε δὲ ὅτι κατὰ τὴν ὀλιγόλεπτη τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία ποὺ εἶχαν οἱ δυὸ Πρόεδροι, δὲν κατέστη δυνατὴ μία συμφωνία γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου συνάντησης, ἐνῶ ἀναφερόμενος στὴ συνάντηση ποὺ εἶχε τὴν ἑπομένη τοῦ περιστατικοῦ μὲ τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀλβανίας Μπεσνὶκ Μουσταφάι, σημείωσε ὅτι συμφωνήθηκε πὼς «*οἱ δυὸ κυβερνήσεις ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τοὺς τὴν ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων, πρέπει νὰ βλέπουν μπροστὰ καὶ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ μοιράσουν γιὰ τὸ περιστατικό*», τὸ ὁποῖο θεωρήθηκε λῆξαν γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρον τῶν δυὸ χωρῶν καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν διμερῶν σχέσεων.

ΙΣΛΑΜ

Ὡς μεγάλη προσβολὴ γιὰ τοὺς Ἀλβανοὺς μουσουλμάνους χαρακτήρισε τὸ Ἀλβανικὸ Μουσουλμάνικο Φόρουμ τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀλβανοῦ προέδρου Α. Μοϊσίου γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ἀνεκτικότητα στὴν Ἀλβανία, ποὺ ἐκφώνησε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης. Τὸ Μουσουλμανικὸ αὐτὸ Φόρουμ ἀντέδρασε χαρακτηρίζοντας ἀνόητες τὶς προσπάθειες τοῦ Προέδρου νὰ ἀνακοινώσει τὴν θρησκευτικὴ ἀνεκτικότητα, ἐνῶ δηλώνει ὅτι ὅλοι οἱ Ἀλβανοὶ εἶναι κατὰ βάθος χριστιανοί. "*Τὸ Ἀλβανικὸ Φόρουμ τῶν Μουσουλμάνων ἐκφράζει τὴν ἀμηχανία του ὅταν διαπιστώνει ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους δὲν γνωρίζει ὅτι στὴ χώρα του ἐκτὸς τῶν χριστιανῶν ὑπάρχει κι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς μουσουλμάνων...*", τονίζεται μεταξὺ ἄλλων στὴν ἀνακοίνωση. Τὸ Φόρουμ ζητάει ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, σύμφωνα μὲ ὅσα ἀνακοίνωσε, νὰ ζητήσει δημοσίως συγγνώμη γιὰ τὴ δήλωσή του, προσθέτοντας ὅτι "*τόσο τὸ Ἰσλὰμ ὅσο καὶ ὁ χριστιανισμὸς εἶναι κομμάτια τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας*". Στὴν Ἀλβανία τό 70% τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι μουσουλμάνοι, τό 20% χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ τό 10% ρωμαιοκαθολικοί.

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Ἡ αὔξηση τῆς ποσότητας τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας ποὺ εἰσάγει ἡ Ἀλβανία, σύμφωνα μὲ τὶς κυριότερες ἀλβανικὲς ἐφημερίδες, ἀναμένεται νὰ περιορίσει τὶς πολύωρες διακοπὲς ρεύματος στὴ χώρα. Ὁ πρωθυπουργὸς Σαλὴ Μπερίσα δήλωσε ὅτι ἡ ποσότητα ἐνέργειας ποὺ εἰσάγει ἡ Ἀλβανία αὐξήθηκε σὲ 10 ἑκατ. kwh τὴν ἡμέρα, ἐνῶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Γκέντς Ρούλι δήλωσε ὅτι οἱ διακοπὲς τοῦ ρεύματος θὰ μειωθοῦν κατὰ 40%. Ἡ ἴδια ἡ Κρατικὴ Ἐπιχείρηση Ἠλεκτρισμοῦ KESH ἀνακοίνωσε ὅτι θὰ διατίθεται ρεῦμα γιὰ 1,5 ὥρα ἐπιπλέον. Ἡ μεγαλύτερη ποσότητα ἐνέργειας ποὺ εἰσάγει ἡ Ἀλβανία, εἶπε ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομίας Ρούλι, περνᾶ τράνζιτ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μέσω τῆς γραμμῆς τῆς Ἠγουμενίτσας. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνηση συμφώνησε μὲ τὴν ἰταλική, συνέχισε, γιὰ τὸν ἐφοδιασμὸ τοῦ ἀλβανικοῦ δικτύου μὲ ἐνέργεια μέσω τοῦ ὑποθαλάσσιου καλωδίου τῆς Ἠγουμενίτσας.

Ἡ ἐφημερίδα Ἀλμπάνια ἀναφέρει ἐπιπλέον ὅτι λόγω τῆς ἐνεργειακῆς κρίσης μία ἑλληνικὴ βιοτεχνία παραγωγῆς ἑτοίμων ἐνδυμάτων στὴν Κορυτσὰ ἔκλεισε, μὲ ἀποτέλεσμα 300 ἐργαζόμενοι ἀπὸ τὴν περιοχὴ νὰ μείνουν χωρὶς δουλειά.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Στὶς τέσσερις ἑλληνικὲς τράπεζες μὲ παρουσία στὴν Ἀλβανία ἐμπιστεύονται τὶς καταθέσεις τους οἱ Ἀλβανοὶ καταθέτες, σὲ ποσοστὸ 15,05%, σύμφωνα μὲ στοιχεῖα τῆς Κεντρικῆς Τράπεζας τῆς γειτονικῆς χώρας. Παράλληλα, ἡ ἑλληνικὴ "τετράδα", ἀποτελούμενη ἀπὸ τὶς τράπεζες Alpha Bank, Tirana Bank (Πειραιῶς), Ἐθνικὴ καὶ Emporiki, κατέχει μερίδιο 39,82% στὴν ἀλβανικὴ ἀγορὰ δανείων καὶ τῆς ἀντιστοιχεῖ τὸ 26,44% τῶν κερδῶν τοῦ χρηματοπιστωτικοῦ τομέα τῆς Ἀλβανίας. Τὸ μεγαλύτερο μερίδιο ἐπὶ τῶν συνολικῶν καταθέσεων κατέχει ἡ Tirana Bank μὲ 7,34% καὶ ἀκολουθοῦν κατὰ σειρὰ ἡ Alpha Bank (5,02%), ἡ Ἐθνικὴ (2,01%) καὶ ἡ Emporiki (0,68%). Ἀντίθετα, "πρωτιά" στὰ δάνεια ἔχει -σύμφωνα πάντα μὲ τὴν ἀλβανικὴ κεντρικὴ Τράπεζα - ἡ Alpha Bank (17,5% ἐπὶ τοῦ συνόλου) καὶ ἀκολουθοῦν ἡ Tirana Bank (12,7%), ἡ Ἐθνικὴ (6,46%) καὶ ἡ Emporiki μὲ 3,16%. Τὴν "αὐλαία" τῆς ἑλληνικῆς τραπεζικῆς παρουσίας στὴν Ἀλβανία ἄνοιξε ἡ Tirana Bank τῆς Πειραιῶς, ποὺ ἱδρύθηκε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 καὶ ἦταν τὸ πρῶτο ἰδιωτικὸ χρηματοπιστωτικὸ ἵδρυμα στὴν Ἀλβανία. Ἡ τράπεζα ἑδρεύει στὰ Τίρανα καὶ διαθέτει σήμερα 30 καταστήματα σὲ μεγάλες πόλεις καὶ 26 μηχανήματα αὐτόματης ἀνάληψης. Το δίκτυο καταστημάτων τῆς Alpha Bank στὴν Ἀλβανία ἀριθμεῖ ὀκτὼ "κρίκους", σὲ Τίρανα (δύο), Ἀργυρόκαστρο, Αὐλώνα, Δυρράχιο, Ἐλμπασάν, Μπέρατι καὶ Φιέρι, ἐνῶ δὲν ἀποκλείεται νὰ διευρυνθεῖ περαιτέρω. Ὑπενθυμίζεται ὅτι στόχος τῆς Τράπεζας εἶναι ἐντὸς τῆς ἑπόμενης τριετίας, τὸ ἕνα πέμπτο του ἐτήσιου τζίρου νὰ προέρχεται ἀπὸ τὶς χῶρες τῶν Βαλκανίων. Ἄλλα πέντε καταστήματα, πέραν τῶν δυὸ ποὺ λειτουργοῦν στὰ Τίρανα καὶ τοῦ ἑνὸς στὴν Αὐλώνα, στοχεύει νὰ θέσει σὲ λειτουργία μέχρι τὸ τέλος τοῦ 2006 ἡ Emporiki Bank. Τέλος, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διαθέτει παρουσία σὲ τρία σημεῖα στὰ Τίρανα, ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις Δυρράχιο, Κορυτσὰ καὶ Αὐλώνα, ἐνῶ σχεδιάζει, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, σημαντικὴ αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων της στὴν ἀλβανικὴ ἐπικράτεια.

Φ.Μ.

Ἀντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό Ἔντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Φρουρίου καί Φιλίππου, 691 00, **Κομοτηνή**
Τηλέφωνο: **25310 81537**
Τηλεομοιότυπο: **25310 81536**
Ἠλ. διεύθυνση: **karaiskk@otenet.gr**
www.antifonitis.gr
Κωδικός 1380

Ἔκδοση τοῦ σωματείου ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: **Καραΐσκος Κώστας**
Συντάσσεται ἀπό ἐπιτροπή
Ἐκτύπωση: *ΕΚΔΟΠΚΗ ΡΟΔΟΠΗΣ Α.Ε.*

Ἐτήσια συνδρομή:
Ἰδιωτῶν **22 €**
Ἐξωτερικοῦ, συλλόγων, ὀργανισμῶν, κλπ: **44 €**
Ἀριθμοί λογαριασμῶν:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ἀνα-γνώσεις

Ὁ Ἡρόστρατος πού ξεχάστηκε

Γιά τό γραπτό κύκνειο ἄσμα τοῦ ἀλήστου μνήμης πρωθυπουργοῦ μας ὁ **Στάθης** στήν «Ἐλευθεροτυπία» (10-11) δέν χαρίζεται:

«Ἐκεῖνο πού κυρίως μέ ἐντυπωσίασε δὲν εἶναι ὅτι ὁ κ. Σημίτης ἀποδίδει τὴν ἥττα του στὴ θεία μου τὴ Φωτούλα καὶ τὸν ἕρμο τόν Γιωργάκη, οὔτε ὅτι αἰτιᾶται τοὺς διαφημιστὲς (ὅτι δὲν πρόβαλαν ἐπαρκῶς τοὺς «μακέτους» του στὸν ἑλληνικὸ «λαόνο»), ὅσον ὅτι ἐγκαλεῖ (πάντα γιὰ τὴν ἥττα του) τὸν... Τῦπο καὶ τὰ χίλια παπαγαλάκια ποὺ διέθετε (καὶ διαθέτει) στὶς τάξεις του! Μὰ τί ἄλλο νὰ ἔκαναν τὰ καημένα; λάλησαν νὰ ὠρύονται ἐπὶ δεκαετίαν ὑπὲρ παραλόγου, χρηματιστηρίου, διαπλοκῆς καὶ διαφθορᾶς! τί ἄλλο νὰ ἔκαναν; Ἑταῖρες στοὺς νταβατζῆδες νὰ ἐπήγαιναν; (...) Κι ὅσοι λίγοι τόσα χρόνια ἔγραφαν ἐναντίον τοῦ κ. Σημίτη, λίγα τοῦ ἔγραψαν. Τώρα τὰ ἔγραψε καὶ μόνος του ἐναντίον του. Κι ἡσύχασε (;)...

Φάγαμε κοντὰ δέκα χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ μας γράφοντας πόσον ἀνεκδιήγητος ἦταν ὁ κ. Σημίτης. Τώρα τὸ ἔγραψε καὶ ἀπὸ μόνος του. Μὲ τὸ ἀνεκδιήγητο βιβλίο του. Ὁ ἄνθρωπος προκάλεσε τὴν ὀργὴ ἀκόμα καὶ τῶν Πασόκιων. Ἡ δικὴ μας (ὄχι ὀργή, ἀλλὰ κούραση) περισσεύει.

(...) Οἱ αἰτιάσεις γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ γνωστές: ἀπ' τὸ πρωτοφανές της ἀποκάλυψης κρατικῶν μυστικῶν ἕως τὸ ἀνοίκειον τῆς διαπόμπευσης τοῦ κράτους του (τῆς «ἰσχυρᾶς Ἑλλάδος»), τῶν ὑπουργῶν του, τοῦ κόμματός του, ἀκόμα καὶ τοῦ στρατεύματος. Διεκδικώντας τὸ ἀλάθητο, χωρὶς ἴχνος αὐτοκριτικῆς, ὡς ἄλλος ἀνεύθυνος ἄρχων, ὁ τέως καταλληλότερος φορτώνει τὰ πάντα στοὺς πάντες καὶ ὅλα στὸν κόκορα. Εὖγε. Ἄφρων κι ἐγωπαθής, οὔτε ὁ Πιπίνος ὁ Βραχὺς ἔριξε ποτὲ τὶς εὐθύνες γιὰ τὴ δυσλειτουργία τοῦ ἵππου του, στοὺς δεκανεῖς του!

Παρὰ τοὺς γέλωτες τῶν Τούρκων, τὸ θέμα τῶν Ὑμίων εἶναι πολὺ σοβαρὸ γιὰ νὰ ἀντέξει τὴν ἀβάσταχτη ἐλαφρότητα τῆς προσέγγισης Σημίτη. Τὸ φοβικὸ του σύνδρομο κι ὁ ἀμοραλισμός του, ἀκόμα κι ἂν ὑπῆρξαν (καὶ τὰ δείξαμε μέ τὸ δάκτυλο ἀκριβῶς διότι ὑπῆρξαν) θὰ ἔπρεπε (ἂν εἴμαστε σοβαρότεροι καὶ ἐμεῖς) νὰ προσποιηθοῦμε ὅτι δὲν ὑπῆρξαν. Πόσο μᾶλλον νὰ ξεβρακώνει ὁ ἴδιος τὴν πατρίδα. (...) Ὁ κ. Σημίτης ἔγραψε μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο τὸ ἐπίγραμμά του. 670 σελίδες γιὰ νὰ πεῖ δυὸ λέξεις: Ἰμιτασιόν Ἡρόστρατος.»

Πάλι τό «προέβλεψαν»!

Κάποιες ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες στήν ἰσραηλινή «Χααρέτζ» (10-11) γιά τήν ἐπίθεση τοῦ... Ἀλ Ζαρκάουι στά ξενοδοχεῖα τῆς Ἰορδανίας, ὅπου τρεῖς σημαντικοί Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν:

«"Ἔγιναν τρεῖς τρομοκρατικές ἐπιθέσεις στό Γκράν Χάγιατ, στό Ράντισον ΣΑΣ καί στό Ντέις Ἶν καί πιστεύεται ὅτι ἦταν ἐπιθέσεις αὐτοκτονίας", εἶπε ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τῆς Ἀστυνομίας στό Ἀσοσιέτεντ Πρές κι ἀρνήθηκε νά ἐπεκταθεῖ. Δέν ὑπῆρξε ἄμεση ἀνάληψη τῆς εὐθύνης γιά τίς ἐπιθέσεις.

Ἀξιωματικός τῆς Ἀστυνομίας εἶπε πώς οἱ ἐπιθέσεις ἔγιναν συγχρόνως σέ δύο περιοχές τῆς Ἰορδανικῆς πρωτεύουσας, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἐμπορικῆς περιοχῆς Τζεμπέλ Ἀμάν καί Ἀλ Ραμπίγιε πού στεγάζει τήν ἰσραηλινή πρεσβεία. Ἕνας ἀριθμός ἰσραηλινῶν πού ἔμεναν ἐχθές στό Ράντισον ἐκκενώθηκε πρίν τήν ἐπίθεση ἀπό τίς ἰορδανικές δυνάμεις Ἀσφαλείας, προφανῶς χάρη σέ συγκεκριμένη προσειδοποίηση. Συνοδεύτηκαν πίσω στό Ἰσραήλ μέ προσωπική ἀσφάλεια. Τό ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν δήλωσε χθές ὅτι κανένας ἰσραηλινός τουρίστας δέν ἔγινε γνωστό νά τραυματίστηκε στίς ἐπιθέσεις. Ἐκπρόσωποι τῆς ἰσραηλινῆς πρεσβείας στό Ἀμμάν ἦταν σ' ἐπαφή μέ τίς τοπικές Ἀρχές γιά νά ἐξετάσουν κάθε ἀναφορά τραυματιῶν ἰσραηλινῶν ἀλλά δέν ἔγινε καμμία. Συνήθως ὑπάρχει ἕνας ἀριθμός ἰσραηλινῶν ἐπιχειρηματιῶν καί τουριστῶν στό Ἀμμάν, πού διαμένει καί στά ξενοδοχεῖα πού χτυπήθηκαν...»

Ὑπέρ παρελάσεων καί ἱστορικῆς μνήμης

Ἡ **Βασιλική Παπαρήγα** στόν «Ριζοσπάστη» (6-11) ἀπαντᾶ στά εἰρηνολογικά φληναφήματα τῆς Ἀριστερόεσσας:

«...Τόσο ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὅσο καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἀντίσταση κατὰ τῶν Γερμανοϊταλῶν ἀποτελοῦν δυὸ κορυφαῖες καὶ κρίσιμες νίκες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ὕπαρξη τῆς Ἑλλάδας ὡς ἐθνικὰ ἀνεξάρτητης χώρας. Ἡ δὲ σημασία τους ἀποκτᾶ μεγαλύτερη βαρύτητα καθὼς εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ στὶς δυὸ ἱστορικὲς στιγμὲς ἦρθε ἀντιμέτωπος ὄχι μόνο μέ τὸ ἀξιόμαχο καὶ τὴν ὑπεροπλία τοῦ ἀντιπάλου, ἀλλὰ καὶ μέ μία σειρὰ «συμμάχους» ποὺ ὁραματίζονταν μία Ἑλλάδα κι ἕναν λαὸ ἀνίκανο νὰ προασπίσει τὴν ἴδια του τὴν ὕπαρξη, ὥστε νὰ κατοχυρώσουν τὸ ρητὸ τοῦ μεγάλου κήτους ποὺ πάντα θὰ τρώει τὸ μικρὸ στὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. (...) Τὰ παραπάνω καταδεικνύουν ὅτι ὁ ἑορτασμὸς τῶν δυὸ ἐπετείων οὐδεμία σχέση καὶ συγγένεια εἶχε μὲ τὶς μεταξικὲς τελετὲς καὶ παρελάσεις. Ἀντιθέτως, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλυτα λαϊκὴ ἔκφραση ἀντίστασης ὄχι μόνο στὸν ξένο κατακτητή, ἀλλὰ καὶ στὴν ἑλληνικὴ πολιτεία ποὺ στηρίζει τὴ φασιστικὴ κατοχή. Ὅπως βλέπουμε δὲν μετέχουν μόνο ἀνάπηροι πολέμου ἀλλὰ ἐργαζόμενοι, μαθητὲς καὶ φοιτητὲς σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἑνωθεῖ ἡ ἱστορικὴ μνήμη μὲ τὸ παρὸν καὶ νὰ μεταλαμπαδευτοῦν οἱ ἀξίες τῆς ἀννπακοῆς καὶ τῆς ἀντίστασης στὶς μέλλουσες γενιὲς γι' αὐτὸ καὶ δέχονται τὶς ἐπιθέσεις τῆς ἄρχουσας τάξης, ἡ ὁποία στοιχίζεται πίσω ἀπὸ τὶς κατοχικὲς ἀρχές.

(...) Ἡ πρόταση τοῦ ΣΥΝ νὰ καταργηθοῦν οἱ παρελάσεις μαθητῶν καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἐκδηλώσεις «οὐσιαστικῆς ἐμβάθυνσης» τῆς ἱστορικῆς μνήμης σὲ κλειστοὺς χώρους ἀποτελοῦν ἀναδιατύπωση τοῦ ἐπιχειρήματος τῆς ἄρχουσας τάξης, ποὺ ἐπιδιώκει τὴν κατάργηση τῶν ἑορτασμῶν τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῆς Πρωτομαγιᾶς, στὸ ὄνομα μίας Νέας Τάξης Πραγμάτων καὶ βαφτίζει τὴν ἔκφραση τῆς λαϊκῆς ἀντίστασης καὶ τῆς ταξικῆς πάλης παρελθούσα βαρβαρότητα. Ὁ κλειστὸς χῶρος ἑνὸς σχολείου δὲν ἐξασφαλίζει ἀπαραίτητα τὴν ἐμβάθυνση μιᾶς σχολικῆς γιορτῆς στὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν ἴδια ἀστικὴ τάξη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ 1944 ἕως σήμερα ἐπιχειρεῖ ποικιλοτρόπως τὴ φίμωση τῆς ἱστορίας ὅλων τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν καὶ ταξικῶν κινημάτων. Οἱ μόνοι ποὺ φοβοῦνται τὶς ἡρωικὲς σελίδες ἢ τοὺς ἥρωες ἑνὸς λαοῦ εἶναι οἱ ἐξουσίες καὶ οἱ προσκυνημένοι ποὺ συγγράφουν τὶς μαῦρες σελίδες τῆς ἱστορίας, προσπαθώντας νὰ ξορκίσουν τὸ ἀναπόφευκτο τέλος τους. (...) Ὅποιος σήμερα ἐπιθυμεῖ τὴν ἀπαλοιφὴ τῆς ἱστορικῆς μνήμης τάσσεται μὲ αὐτοὺς ποὺ σήμερα βαφτίζουν τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ὑποταγὴ πολιτισμό...»

«Burası Kürdistan, buradan çıkış yok!»

Στὶς 9-11, στὴν πόλη Σέμντινλι (περιοχὴ Χακκάρι) γύρω στὶς 8.30 τὸ πρωὶ, μπαίνει κάποιος στὸ βιβλιοπωλεῖο UMUT ποὺ ἀνήκει στὸν Σεφὲρ Γιλμάζ, παλιὸ στέλεχος τοῦ PKK, καὶ πετάει μιὰ χειροβομβίδα. Ἀπολογισμός: ἕνας νεκρὸς καὶ 3 τραυματίες. Ὁ ἰδιοκτήτης ὅμως ποὺ πρόλαβε νὰ βγεῖ ἔξω βλέπει τὸν δράστη, καλεῖ τὸν κόσμο νὰ βοηθήσει καὶ τὸν πιάνουν τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε νὰ μπεῖ στὸ ἁμάξι ὅπου τὸν περίμεναν οἱ δυὸ συνεργοί του. Ἀρχίζουν νὰ τοὺς δέρνουν. Οἱ δράστες σώζονται ἀπὸ τὸ λυντσάρισμα χάρη στὴν ἐπέμβαση τῆς Ἀστυνομίας ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν... Μεχμὲτ Ἀγάρ, ἀρχιπαρακρατικὸ τῆς ὑπόθεσης Σουσουρλούκ, ποὺ τοῦ τηλεφώνησε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς! Καλεῖται ὁ εἰσαγγελέας γιὰ αὐτοψία. Πρὶν ἔρθει, ὁ κόσμος ἤδη διαπιστώνει τὴν ταυτότητα τῶν δραστῶν: ἕνας Κοῦρδος χαφιὲς καὶ δυὸ στρατιωτικοὶ τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν. Στὸ αὐτοκίνητο ἀνακαλύπτουν λεπτομερὴ χάρτη τῆς περιοχῆς, 3 Καλάσνικοφ, σφαῖρες, χειροβομβίδες καὶ λίστα μὲ 105 ὀνόματα, σημαδεμένα δίπλα ὡς «ἐχθροί» ἢ «φίλοι», μαζὶ μὲ φωτογραφίες τους! Ὅσοι ξέρουν τὰ πράγματα καταλαβαίνουν πὼς πρόκειται γιὰ λίστα θανάτου (φυσικὰ ὁ βιβλιοπώλης ἦταν μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν). Ἐπίσης βρέθηκαν διάφορα σχέδια μεταξὺ τῶν ὁποίων σχέδιο τοῦ βιβλιοπωλείου ἀλλὰ καὶ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γιλμάζ. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ εἰσαγγελέας κάνει αὐτοψία ὁ κόσμος βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Ξαφνικὰ ἀκούγονται νέοι πυροβολισμοὶ καὶ ἕνας ἀκόμα πολίτης πέφτει νεκρός. Ὁ δράστης δὲν καταφέρνει νὰ διαφύγει, συλλαμβάνεται κι αὐτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ διαπιστώνεται πὼς κι αὐτὸς εἶναι στρατιωτικός! Στὴν κατάθεσή τους οἱ συλληφθέντες λένε πὼς περνοῦσαν συμπτωματικὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πὼς σταμάτησαν ὁ μὲν ἕνας γιὰ νά... παίξει λόττο καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ γιὰ νὰ πᾶνε στὴν τουαλέτα. Ὁ εἰσαγγελέας τοὺς ἀφήνει ἐλεύθερους. Ὁ (διορισμένος) νομάρχης τῆς περιοχῆς ἀποκλείει νὰ εἶναι ἀναμεμιγμένα στὴν ἱστορία αὐτὴ στελέχη τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο μιλᾶ γιὰ ξεκαθάρισμα λογαριασμῶν μέσα στὸ PKK ἢ καὶ ἐμπόριο ναρκωτικῶν κι ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ Μπουγιουκανὶτ δηλώνει πὼς στὸ παρελθὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς συλληφθέντες ὑπηρετοῦσε σὲ μονάδα του κι ἀποκλείεται νὰ ἔχει ἐμπλακεῖ σὲ κάτι ὕποπτο... Ἀργότερα ἀνακαλύπτεται πὼς τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν εἶχε ἐμπλακεῖ στὴν «ἐξαφάνιση» δυὸ μελῶν τοῦ φιλοκουρδικοῦ κόμματος DEHAP πρὸ διετίας! Ὁ Ἐρντογάν σὲ δηλώσεις του ἀνέφερε πὼς «οἱ ἔνοχοι ὅπου κι ἂν βρίσκονται θὰ τιμωρηθοῦνε» καὶ πὼς κατὰ τὴν ἄποψή του κάποιες παλιὲς «συνήθειες» συνεχίζονται... Τὴν ὑπεράσπιση τῶν δραστῶν ἀνέλαβε ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς - δικηγόρος ποὺ ἦρθε στὴν περιοχὴ μὲ... στρατιωτικὸ ἐλικόπτερο! Τὴν ἑπόμενη διαδηλωτὲς φωνάζοντας συνθήματα ὑπὲρ τοῦ Ὀτζαλάν (θυμᾶστε ἔ, αὐτὸν ποὺ κατέδωσε ὁ Σημίτης) συγκρούστηκαν μὲ τὴν Ἀστυνομία, ἔστησαν ὁδοφράγματα καὶ ἔκαψαν λάστιχα. Λίγες μέρες μετά, σὲ διαδηλώσεις γιὰ τὸ ἴδιο γεγονὸς στὴν πόλη Γιουκσέκοβα ἡ ἀστυνομία ἀνοίγει πῦρ κατὰ τῶν διαδηλωτῶν σκοτώνοντας τρεῖς ἀπὸ αὐτούς. Οἱ διαδηλωτὲς καταστρέφουν ἀστυνομικὰ ὀχήματα καὶ οἱ σκηνές θυμίζουν... Γάζα. Στὴ νέα κηδεία (18-11) 40.000 ἄτομα συνόδεψαν τὰ φέρετρα τυλιγμένα στὰ κουρδικὰ χρώματα μὲ σημαῖες τοῦ PKK, συνθήματα «δέν θέλουμε τήν ταυτότητα τῆς Τουρκίας» καὶ πανώ μέ τόν Ὀτζαλάν, ἐνῶ δυὸ F-16 καὶ ἕνα στρατιωτικὸ ἐλικόπτερο πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἐνδεικτικό: τὴν ὥρα τῆς κηδείας ἀστυνομικοί, στρατιωτικοὶ καὶ δάσκαλοι, προφανῶς οἱ μόνοι Τοῦρκοι τῆς πόλης, ἐκκένωσαν τὰ σπίτια τους μεταφέροντας τὶς οἰκογένειές τους σὲ ἀσφαλῆ μέρη!

Συγκρίνετε τώρα τὰ ἀνωτέρω μὲ ὅ,τι μάθατε ἀπὸ τὰ ἄλλα ΜΜΕ γιὰ νὰ (ξανα)φανεῖ τί εἴδους πληροφόρηση μᾶς πουλᾶνε οἱ ἄσχετοι καί οἱ πουλημένοι...

Πέρετζ ἀντί Πέρες

Ὁ νέος ἡγέτης τῶν Ἐργατικῶν τοῦ Ἰσραήλ Ἀμίρ Πέρετζ εἶναι μιά ἀληθινή ἐλπίδα. Μετά ἀπό πολλά χρόνια ἕνας ἡγέτης μεγάλου κόμματος στό ἑβραϊκό κράτος δέν εἶναι πρώην πράκτορας τῆς Μοσάντ, «ἥρωας πολέμου», κάποιος τελοσπάντων μέ ἀραβικό αἷμα στά χέρια του. Ὁ Πέρετζ, ἕνας μελαχροινός 50άρης μέ θητεία στόν συνδικαλισμό καί στήν τοπική αὐτοδιοίκηση καί μέ καταγωγή ἀπό τό Μαρόκο, δέν εἶναι μόνο φυσιογνωμικά συμπαθής ἀλλά καί ἡ φρασεολογία του εἶναι ἐντελῶς διαφορετική, καθώς προτάσσει τό κοινωνικό πρόβλημα στό Ἰσραήλ (ἤδη πρότεινε κινητροδότηση ὅλων τῶν ἐποίκων νά φύγουν ἀπό τά Κατεχόμενα) κι ἀρνεῖται νά ἐπαναλάβει τίς περί «εἰρήνης» φανφάρες τοῦ προκατόχου του Σιμόν Πέρες. Θά πετύχει ν' ἀναστήσει τό Ἐργατικό Κόμμα πού βαδίζει πρός τήν ἐκλογική συντριβή; Θά ξεπεράσει τίς προκαταλήψεις τῶν Ἀσκενάζι ὁμοθρήσκων του ἔναντι τῆς καταγωγῆς του; Ἄγνωστον. Πάντως ἡ ἐκλογή του συνιστᾶ μιά μοναδική εὐκαιρία ἀλλαγῆς γιά τό πολιτικό σύστημα τοῦ Ἰσραήλ πού ὥς τώρα κυριαρχεῖται ἀπό πατενταρισμένους ρατσιστές κι ἐγκληματίες.

Οἱ βρώμικοι κομπανιέρος

Ἡ σύλληψη τοῦ 26χρονου ἰσραηλινοῦ Ντατάνγκμικ Ἀγκαρούνωφ στό Τρινιντάντ, ὁ ὁποῖος ὡς ἐπισκέπτης τῆς χώρας ἔμενε σέ δασώδη περιοχή 10 χλμ ἀνατολικά τῆς πρωτεύουσας καί κατεῖχε κρατική σφραγῖδα κλεμένη ἀπό τήν ὑπηρεσία μετανάστευσης, πυροδότησε φῆμες γιά ἐμπλοκή του στίς 4 βομβιστικές ἐπιθέσεις πού γίνανε στό νησί τό τελευταῖο τετράμηνο καί εἶχαν ἀποτέλεσμα τόν τραυματισμό 28 ἀνθρώπων. Ὁ Ἀγκαρούνωφ ἀνακρίθηκε καί ἀπό τήν Ἰντερπόλ καί καθώς κρατεῖται ἀκόμη ἔχει ξεκινήσει ἀπεργία πείνας μέ αἴτημα τήν ἀποφυλάκισή του. Ἡ ἰσραηλινή Πρεσβεία τῆς γειτονικῆς Βενεζουέλας (τό Τρινιντάντ ἀπέχει 11 χλμ ἀπό τή χώρα τοῦ Τσάβες) δήλωσε ἄγνοια τοῦ θέματος.

Πρίν λίγο καιρό εἶχε ἀναφερθεῖ μαζική παρουσία τῆς Μοσάντ στήν Κολομβία, ὅπου ἡ εὐγενής αὐτή ὑπηρεσία ἔχει μακρά παράδοση δραστηριοποίησης, κατά κανόνα σέ συνεργασία μέ ὅ,τι πιό βρώμικο σκαρώνουν οἱ ΗΠΑ στήν περιοχή. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ἡ τοπική μαφία ἔχει δύο ρωσοεβραίους ἐπικεφαλῆς, τούς Σεργκέι Μιχαήλ καί Γιούρι Ρομπολάεβιτς, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν μέ 5.000 ἄνδρες τό ἐμπόριο ὅπλων, κοκαΐνης καί μαριχουάνας. Ἡ δυνητική χρησιμότητα αὐτοῦ τοῦ δικτύου σέ περίπτωση ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων κατά τοῦ Τσάβες εἶναι παραπάνω ἀπό προφανής.

Βεβαίως ἡ ἰσραηλινή παρουσία στόν ὑπόκοσμο τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς δέν εἶναι καινούργια. Θυμίζουμε ὅτι τό 1987 μεγάλοι γαιοκτήμονες καί ναρκέμποροι συνδεδεμένοι μέ τό καρτέλ τοῦ Μεντεγίν ἐκπαίδευσαν τό παραστρατιωτικό προσωπικό τους στήν ἰσραηλινή ἑταιρεία He hanitin (Spearhead Ltd) μέ ὑπεύθυνους σάν τόν ἀντισυνταγματάρχη Γιάιρ Κλάιν τῆς Μοσάντ καί πρώην στελέχη τῆς βρετανικῆς SAS. Καί ἡ πιό διάσημη ἐπιχείρηση ἦταν ὁ «Μαῦρος Ἀετός» ὑπό τόν Ὄλιβερ Νόρθ, στά χρόνια τοῦ Ρήγκαν, ὅπου ἀποκαλύφθηκε ὅτι τά ἀμερικάνικα ἀεροπλάνα πού μετέφεραν ὅπλα στήν Κεντρική Ἀμερική γιά ἀκροδεξιούς ἀντάρτες, ἐπέστρεφαν γεμάτα κοκαΐνη. Στήν ἐπιχείρηση ἐκείνη ἐμπλεκόταν - πέρα ἀπό τήν NSA καί τή CIA - καί ἡ Μοσάντ. Ἡ κατάθεση τοῦ Ρίτσαρντ Μπρενέκε στήν Ἐπιτροπή Κέρρυ πού ἐρεύνησε τό θέμα ἦταν ξεκάθαρη: «Μοῦ ζητήθηκε ἀπό πράκτορες τῆς Μοσάντ νά γίνω μεσάζων στήν ἀγορά Τσεχοσλοβάκικων ὅπλων. Στή δουλειά εἶχα στρατολογηθεῖ ἀπό τόν ἰσραηλινό ἔμπορο ὅπλων Πεσάκ Μπέν Ὄρ πού ἕδρευε στή Γουατεμάλα καί ὁ ὁποῖος μέ ἔφερε σ' ἐπαφή μέ τόν Σύμβουλο Ἐθνικῆς Ἀσφάλειας τοῦ Μπούς, Ντόναλντ Γκρέγκ». Στήν ἐπιχείρηση ἐκείνη ἕνας ἀπό τούς πιλότους τῶν ναρκοδρομολογίων ἀπό τήν Κόστα Ρίκα καί τό Ἐλ Σαλβαδόρ πρός τίς ΗΠΑ, κατά δήλωσή του στό ABC News, ἔνιωθε πώς ὁ κύριος ἐργοδότης του ἦταν τό Ἰσραήλ καί δευτερευόντως οἱ ΗΠΑ. Κατά τόν Μπρενέκε «τά ναρκωτικά ἔρχονταν μέσῳ Παναμᾶ καί οἱ πιλότοι στίς περισσότερες περιπτώσεις ἐργάζονταν γιά τό καρτέλ. Ἄν οἱ ἀποστολές ἦταν ἰδιαιτέρως εὐαίσθητες, θά ἔβλεπες ἰσραηλινούς πιλότους καί ἀεροσκάφη...».

Ἀξίζει, τέλος, νά ἀναφερθεῖ πώς ὁ γενναῖος δημοσιογράφος Γκάρυ Γουέμπ (φωτό) πού συνέγραψε τό πολύκροτο σχετικό βιβλίο ("Dark Alliance") ἀποκαλύπτοντας τήν ὑπόθεση, δέχθηκε τρομερό πόλεμο ἀπό τόν γνωστό παροχέα ἰσραηλινῆς προπαγάνδας Accuracy in Media, γιά νά βρεθεῖ τελικά νεκρός πέρυσι: Εἶχε «αὐτοκτονήσει» μέ... δύο σφαῖρες στό κεφάλι!

Κλείνουμε μέ μιά τούρκικη παροιμία, τῆς ἐποχῆς πού ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία ἦταν ὑπερδύναμη, καί πού νομίζουμε ὅτι φωτίζει τά ἀνωτέρω: «Ὁ Τοῦρκος κι ὁ Ἑβραῖος εἶναι σάν τό δάχτυλο μέ τό νύχι», λέγανε τότε, προκειμένου νά τονίσουν τήν στενή σχέση τῶν δύο στοιχείων. Καί ἴσως καί κάτι παραπάνω...

Κ.Κ.

Φτάνει μ' αὐτό τό ἀνέκδοτο!

Χωρὶς καμμία ἔκπληξη γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀναίδειας, ἀλλὰ μὲ μία μόνιμη πιὰ θλίψη διαβάσαμε τὶς δηλώσεις Ψευτοβενιζέλου κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή του γιὰ τὰ ὑγειονομικὰ πράγματα τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπάντηση τοῦ διοικητῆ τῆς ΔΥΠΕ-ΑΜΘ Σπυριδόπουλου.

Γιὰ τὸν πρῶτο καὶ τὸν χῶρο ποὺ ἐκπροσωπεῖ, καὶ τοῦ ὁποίου θέλει καὶ νὰ ἡγηθεῖ, δὲν θὰ μποῦμε στὸν πειρασμό. Ἀποφάσισε ἐξάλλου ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἱστορία. Ἕνα μόνο στοιχεῖο θὰ τοῦ θυμίσουμε: οἱ ἐγχώριοι σοσιαληστὲς ἐξέθρεψαν τὸν ὀγκωδέστερο ἰδιωτικὸ τομέα ὑγείας πανευρωπαϊκὰ (περὶ τὸ 50% τοῦ συνόλου), ὑπερδιπλάσιο τοῦ μέσου ὅρου τῶν ὑπολοίπων χωρῶν (συχνὰ μητροπόλεων τοῦ καπιταλισμοῦ) τῆς Ε.Ε.. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε καὶ στὸ πόσο «δημόσιος» εἶναι ὁ ὑπόλοιπος!

Ἀπὸ τὸν δεύτερο θὰ περιμέναμε ὅμως περισσότερη ταπεινότητα κατὰ τὴν πάγια ἀρχηγικὴ προτροπή, ἂν ὄχι καὶ μεγαλύτερη ἀκρίβεια. Δὲν εἶναι ὅτι δὲν ἔχει καλὲς προθέσεις, ἢ δὲν προσπαθεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ τὶς ἰδιαιτερότητες τῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς καὶ νὰ δώσει λύσεις. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ μέχρι τὸ κατεβατὸ τῶν ἐπιτευγμάτων, ἡ ἀπόσταση δυστυχῶς παραμένει μεγάλη.

«Λειτουργία» Νευροχειρουργικῆς Κλινικῆς στὸ ΠΓΝΑ ἔχουμε δεῖ κατ' ἐπανάληψη καὶ στὸ παρελθόν. Τὴν τελευταία φορὰ μάλιστα διαφημισμένη ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις, μὲ ἀεροπανὼ καὶ τιμητικὲς ἐκδηλώσεις. Πραγματικὴ Κλινικὴ δὲν εἴδαμε! Ἡ πρόσληψη δυὸ μὴ μόνιμων γιατρῶν (ἑνὸς ἐπίκουρου καθηγητῆ στὸν ὁποῖο ἔχει ἀνατεθεῖ καὶ ἡ διεύθυνση καὶ ἑνὸς ἐπιμελητῆ Β') οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νυχθημερὸν μὲ αὐταπάρνηση – γιὰ πόσο; - πόρω ἀπέχει καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴ λειτουργία πραγματικῆς ἀκηδεμόνευτης Κλινικῆς, ὅπως π.χ. αὐτὴ τοῦ Νοσοκομείου Καβάλας.

Ἡ πρόσληψη μίας λέκτορος Παιδοψυχιατρικῆς ἐπίσης δὲν ἀρκεῖ γιὰ μεγαλοστομίες τοῦ τύπου «λειτουργία Πανεπιστημιακῆς Παιδοψυχιατρικῆς Κλινικῆς». Δυσανάλογα μεγάλη ἡ προβολὴ τῆς περιτοναϊκῆς κάθαρσης, μίας ἐναλλακτικῆς μεθόδου αἱμοκάθαρσης ποὺ χρησιμοποιεῖται λόγου χαμηλοῦ κόστους σὲ χῶρες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου κυρίως, ἐνῶ ὑπερχρησιμοποιεῖται στὴ χώρα μας χωρὶς μάλιστα συχνὰ νὰ τηρεῖται ἡ δεοντολογία. Ἔχει ἄραγε νὰ κάνει μὲ τὸ ἀπαράδεκτα ὑψηλὸ ἐγχώριο κόστος καὶ ὅ,τι αὐτὸ ἐνσωματώνει; Τὴ Μονάδα Θρομβόλυσης ὀξέων ἀγγειακῶν ἐπεισοδίων ἀκόμα τὴν ψάχνουμε.

Ἡ ὀνομασία εἰδικῶν Ἐξωτερικῶν Ἰατρείων μὲ βαρύγδουπους τίτλους γιὰ ὑπηρεσίες ποὺ ἔτσι κι ἀλλιῶς προσφέρονταν ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν δὲν συνιστᾶ σίγουρα ἀναβάθμιση.

Δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε στὴν ἀπαρίθμηση γιὰ νὰ μὴ δώσουμε τὴν ψευδὴ ἐντύπωση ὅτι προσπαθοῦμε νὰ ἀπαξιώσουμε ὅσα γίνονται· κάθε ἄλλο. Ἡ εὐαισθησία μας εἶναι δεδομένη, τὰ δημοσιεύματά μας κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπῆρξαν καὶ ἐκτενῆ καὶ ἐμπεριστατωμένα καὶ κυρίως μὲ προτάσεις. Ἐπισημαίνουμε ἁπλῶς τὴν προφανὴ ἀναντιστοιχία τῶν δηλωθέντων μὲ τὴν πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα ποὺ στὸν χῶρο τῆς ὑγείας στὴν περιοχή μας καὶ ὄχι μόνο, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ζοφερὴ ἀπὸ τὴ συσσώρευση χρονιζόντων προβλημάτων, παρὰ τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διαβεβαιώσεις τῶν ἁρμοδίων.

Κενοτομίες...

Ἀνάμεσα στὰ προγράμματα τῆς ΕΕ, ποὺ ἀποτελοῦν διοχέτευση χρήματος σὲ προνομιοῦχες κατηγορίες πολιτῶν, τό «Τεχνογένεσις» ἔδειχνε πρόγραμμα ποὺ ἔστω καὶ σὲ συμβολικὸ ἐπίπεδο ἐνθαρρύνει τὴν καινοτομία καὶ τὴν ἐφευρετικότητα (παρότι στὴ χώρα μας αὐτὴ ἔχει σχεδὸν ἐξαφανιστεῖ - εἴμαστε οὐραγοὶ στὶς εὑρεσιτεχνίες πανευρωπαϊκά). Προβληματιστήκαμε ὅμως ὅταν εἴδαμε δημοσιευμένες κάποιες ἰδέες Ροδοπιτῶν ποὺ συμμετέχουν στό πρόγραμμα:

· Πρός τί ἡ βράβευση ἰδεῶν σέ στύλ «καλλιστείων», τή στιγμή πού τά μισά ἀπό αὐτά μιλοῦν ἐκ τίτλου εὐθέως γιά «ἐπιχειρηματικό σχέδιο»; Δέν εὐτελίζεται ἡ ὅλη σύλληψη; Ἰδέες ἐπιπέδου ἐπιχειρηματικοῦ σχεδίου προχωροῦν ἁρμοδίως σέ ἐμπορική ὑλοποίηση καί δέν ἀναμένουν χρηματικά βραβεῖα τοῦ Δημοσίου.

· Πιό καινοτόμα μᾶς φαίνεται ἐμᾶς τούς ἀνίδεους ἡ εὐκαιρία γιά φιοριτοῦρες, δεξιώσεις καί κορδέλες (μήν πάει χαμένο καί τό... Ἀρμάνι), παρά ἡ βαρύγδουπες «ἰδέες» ὅπως «σύστημα ἐνημέρωσης ἐπιβατῶν στά μέσα μαζικῆς μεταφορᾶς», «παρασκευή μαγιᾶς ἀπό τά ὑπολείμματα ζυθοποιίας», «ἡμιαυτόματες ντουζιέρες μέ κέρματα», «σταλακτηφόροι σωλῆνες γιά στάγδην ἄρδευση», κτλ κτλ.

Καί κάτι ἀκόμα: Κείνη ἡ «πιστοποιημένη ἠλεκτρονική ἀλληλογραφία» μέ τριτεγγυητή τό Περιφερειακό Ταμεῖο, περί «δυνατότητας ἀποστολῆς ἠλεκτρονικῶν ἐγγράφων» καί «on line παρακολούθησης» ταμειακῶν ἐργασιῶν δέν ἀκούγεται μόνο ὡς... παλαιοτομία. Τό γεγονός ὅτι τό Περιφερειακό Ταμεῖο ἀποτελεῖ ὑπηρεσία τῆς Περιφέρειας πού προκηρύσσει, ἐλέγχει καί πληρώνει τό «Τεχνογένεσις», δέν θυμίζει τό «Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει»;

Στά βήματα τοῦ Ὀρφέα ἤ... τοῦ Τίτο;

Πρίν λίγο καιρό εἴχαμε ἀναφερθεῖ στό διασυνοριακό πρόγραμμα Interreg τῆς ὑπερνομαρχίας Ξάνθης-Καβάλας-Δράμας ὑπό τόν τίτλο «Στά βήματα τοῦ Ὀρφέα καί τοῦ Δημόκριτου», πού ξεκίνησε μέ τήν συνεργασία Ἑλλήνων καί Βουλγάρων γιά τήν διδασκαλία τῆς βουλγαρικῆς γλώσσας σέ Ἕλληνες Θρακιῶτες. Καί λέγαμε πώς, παρότι ὁ τίτλος τοῦ ἐγχειρήματος ἔδειχνε ἄκρως ἑλληνοπρεπής, οἱ Βούλγαροι εἶχαν ἄλλη ἐκτίμηση, τοὐλάχιστον γιά τό πρόσωπο τοῦ Ὀρφέα.

Πρός ἐπίρρωσιν λοιπόν ἐκείνων τῶν ἐκτιμήσεων, διαβάζουμε στό Βουλγαρικό Πρακτορεῖο Εἰδήσεων: *«Ἡ Βουλγαρία καί ἡ Ἑλλάδα θά συνεργαστοῦν στήν ἐκπόνηση σχεδίου μέ τήν ὀνομασία ΡΟΔΟΠΗ - Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ. Ἡ συμφωνία αὐτή κλείστηκε στήν συνάντηση πού εἶχαν στήν τουριστική ἔκθεση τοῦ Βερολίνου ἡ ὑπουργός Πολιτισμοῦ καί Τουρισμοῦ Νίνα Τσίλοβα καί ὁ ὑπουργός Τουριστικῆς Ἀνάπτυξης τῆς Ἑλλάδας, Δημήτρης Ἀβραμόπουλος.*

"Μέ τόν τρόπο αὐτό ὅλοι εἴμαστε ἱκανοποιημένοι, μόνο πού ἐμεῖς θά συνεχίσουμε τίς προσπάθειες νά ἀναγνωριστεῖ σάν βουλγαρικός ὁ μῦθος τοῦ Ὀρφέα", εἶπε ἡ κ. Τσίλοβα. Οἱ διαφωνίες γιά τήν κληρονομιά τοῦ Ὀρφέα ἐμφανίστηκαν ὅταν ἡ Ἑλλάδα στήν τουριστική ἔκθεση τῆς Μόσχας χρησιμοποίησε τήν διαφήμιση "Ἔλατε στή χώρα τοῦ Ὀρφέα".

"Ἡ περίπτωση εἶναι ἀπαράδεκτη καί σκανδαλώδης. Οἱ πολιτικοί μας πρέπει νά ἀντιδράσουν γρήγορα στό πολιτικό καί οἰκονομικό αὐτό θέμα. Ἡ Βουλγαρία πρέπει νά ὑπερασπίσει τήν πολιτιστική καί ἱστορική της κληρονομιά", σχολίασε πρίν λίγες μέρες ὁ καθηγητής Νικολάι Ὀφτσάρωφ. Οἱ δύο ὑπουργοί συμφώνησαν νά παρουσιάσουν ἀπό κοινοῦ οἱ δύο χῶρες τήν περιοχή, στό ἀποκαλούμενο "χρυσό τρίγωνο" Σόφια, Ἀθήνα, Κωνσταντινούπολη, σάν ἕναν χῶρο μέ κοινό πολιτισμό καί ἱστορία...»

Ὅσο καλόπιστος κι ἄν θέλει νά εἶναι κανείς, ὅσο περιθωριακές κι ἄν εἶναι οἱ φωνές σάν τοῦ ἀρχαιολόγου Ὀφτσάρωφ* κι ὅσο ἀβαρεῖς κι ἄν δείχνουν οἱ λαϊκισμοί σάν τῆς Τσίλοβα, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοήσουμε τό τί μπορεῖ νά δημιουργηθεῖ καί πάλι σέ βάρος μας. Ἡ Μακεδονική ψύχωση τῶν Σκοπιανῶν δείχνει πολύ καλά τήν προοπτική. Βεβαίως οἱ Βούλγαροι δέν ἔχουν πρόβλημα ταυτότητας ὥστε νά ἀναδείξουν ὡς μεῖζον θέμα μιά ὑποτιθέμενη ἱστορική κληρονομιά. Καθώς ὅμως μιά βαθύτερη ρίζα στήν περιοχή ὄχι ἁπλῶς θά τούς ἐξυπηρετοῦσε ἀλλά καί θά τούς τόνωνε σέ πολύ πρακτικό ἐπίπεδο (προσέξτε πώς ὁ Ὀφτσάρωφ δέν μιλᾶ γιά μορφωτικό ἤ πολιτιστικό μά γιά «πολιτικό καί οἰκονομικό θέμα»), πρέπει νά διαφυλάξουμε ὄχι μόνο τήν πολιτιστική μας κληρονομιά καί τήν ἱστορική ἀλήθεια μά καί τό μέλλον τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἀπό ἐξαλλοσῦνες ὅπου μπορεῖ νά ὁδηγηθοῦν. Ἡ συγκυρία μᾶς καλεῖ νά πλησιάσουμε περισσότερο τούς Βούλγαρους γείτονές μας καί οἱ ὅποιες κραυγές ἀπό τήν πλευρά τους γιά τήν καταγωγή τοῦ (μυθικοῦ!) Ὀρφέα μόνον ὡς προβοκάτσια κατά τοῦ ἀμοιβαίου μας συμφέροντος μποροῦν νά ἀντιμετωπιστοῦν.

Κ.Κ.

* Δέν πρέπει νά ἦταν τυχαία ἡ ἀπουσία του ἀπό τό πρόσφατο διεθνές Θρακολογικό Συνέδριο τῆς Κομοτηνῆς

Σχόλια πτερόεντα

Μέ ἱκανοποίηση διαβάσαμε στόν τοπικό Τῦπο τήν εἰσήγηση τοῦ δημάρχου Κομοτηνῆς Τάσου Βαβατσικλῆ γιά τήν δρομολογούμενη λύση στό ζήτημα τῶν **ξενόγλωσσων ἐπιγραφῶν** τῆς πόλης. Ὅσοι εἴχαμε πρό δέκα μηνῶν ὑπογράψει τό σχετικό αἴτημα πρός τόν Δῆμο νά μεριμνήσει γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου καί παρακολουθήσαμε τήν σχετική ἀλληλογραφία μέ τίς Τράπεζες (πού φέρναμε τότε ὡς παράδειγμα προκλητικῆς ἀδιαφορίας γιά τόν τῦπο μά καί γιά τό πνεῦμα τοῦ νόμου), ἐλπίζουμε ὅτι ἡ προχθεσινή ἀπόφαση γιά πρόστιμο 300 εὐρώ καί ἀποξήλωση θά ἐφαρμοστεῖ. Εἰδικά μάλιστα τό ζητούμενο πρέπει νά εἶναι τό δεύτερο, καθώς δέν πρόκειται κανένα τοκογλυφικό μαγαζί νά κολλήσει στό πρόστιμο. Ἄν, ὡστόσο, δοῦν μιά μέρα (ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιώσει!) δημοτικό συνεργεῖο νά κατεβάζει τήν γυφτοταμπέλα τους (LHSTOBANK, SAYLOKBANK, κτλ), αὐτό θά εἶναι μιά μεγάλη νίκη, πανελλαδικῆς σημασίας. Καί μπορεῖ μέν ἡ ΚΕΔΚΕ ἤ ὁ Δῆμος Ἀθηναίων νά συμφώνησαν μέ τίς προθέσεις τοῦ δημάρχου ἀλλά πολύ ἀμφιβάλλουμε ἄν ἄλλος τοπικός ἄρχοντας θά τολμήσει νά ἔρθει σέ ρήξη μέ τήν κατεστημένη περιφρόνηση πρός τήν ἑλληνική γλῶσσα: Ἀπαιτεῖται ἕνα μίνιμουμ τόλμης καί εὐαισθησίας, πού σπανίζει στόν χῶρο...

Διαβάσαμε στήν μηνιαία «Ἀνατολή» γιά τήν ἀπαξιωτική μεταχείριση τῶν **βυζαντινῶν μνημείων** ἀπό τίς τουρκικές Ἀρχές - μέ ἀποτέλεσμα ἡ UNESCO νά ἀπειλεῖ τήν Κωνσταντινούπολη μέ διαγραφή ἀπό τόν κατάλογο τῆς Παγκόσμιας Πολιτιστικῆς Κληρονομιᾶς - καί τίς καταγγελίες ὥς καί Τούρκων ἁρμοδίων σάν τόν Ἐγιούπ Μουχτσού, πρόεδρο τοῦ Ἀρχιτεκτονικοῦ Ἐπιμελητηρίου, γιά σωβινιστική ἀντίληψη πού προβάλλει τά ὀθωμανικά μνημεῖα καί ὑποβαθμίζει τά βυζαντινά. Καί θυμηθήκαμε τήν πεταμένη στό (διανοητικό) κενό δημόσια πρότασή μας νά ἀναδειχθεῖ στό βυζαντινό πρόσωπο τῆς Θράκης, ἀξιοποιώντας ἕναν ἀδρανή πολιτισμικό πόρο - μορφωτικά, οἰκονομικά καί ἐθνικά. Ἡ μητρόπολη τοῦ ὑπερχιλιετοῦς βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ εἶναι στά χέρια τῶν Τούρκων καί οἱ τελευταῖοι φυσικά καί δέν πρόκειται ποτέ νά ἀναδείξουν τήν πολύτιμη κληρονομιά της. Ἐμεῖς πού ζοῦμε στήν ἐπί αἰῶνες περιφέρειά της; Δέν ἔχουμε ἐπαρκῆ μνημεῖα; Ἔχουμε καλύτερα πράγματα νά δείξουμε; Διαθέτουμε κάποιαν ἰσχυρότερη ἤ προτιμότερη πολιτισμική ταυτότητα; Ἤ, λέω μήπως, εἴμαστε τόσο ἀπασχολημένοι μέ τήν Ἀνάπτυξη πού δέν προκάνουμε; Ἡ πρότασή μας - ὅπως ὑποβλήθηκε περιληπτικά στό τελευταῖο παγκόσμιο συνέδριο τῶν Θρακῶν - ὑπάρχει καί στήν ἱστοσελίδα μας, ἄν κάποιος ἐνδιαφέρεται μπορεῖ νά ἀνατρέξει...

Τήν ἀνάδειξη τοῦ ἔργου καί τῆς προσωπικότητας τοῦ μεγάλου Ἕλληνα μαθηματικοῦ **Κωνσταντίνου Καραθεοδωρῆ** ἔχει ἀναλάβει οὐσιαστικά ἐδῶ καί μερικά χρόνια μέ τήν πολυσχιδή του δραστηριότητα ὁ μαθηματικός (καί καλός φίλος) Σάκης Λιπορδέζης. Ἡ δραστηριότητα αὐτή ἔφερε ἄμεσους καί ὁρατούς καρπούς: Χάρη στήν ὑποστήριξη πού ἔλαβε ἀπό τόν Δῆμο Κομοτηνῆς (λέγε με Τάσο...) ὄχι μόνο στήθηκε στήν κεντρική πλατεία τό ἄγαλμα τοῦ Καραθοδωρῆ, ὄχι μόνο ξεκινᾶ τό Μουσεῖο Καραθεοδωρῆ στήν πόλη μας ἀλλά καί ἱδρύθηκε ὁ Σύνδεσμος Φίλων Κωνσταντίνου Καραθεοδωρῆ ἀπό ἑκατοντάδες ἐνδιαφερόμενους Ἕλληνες πού βασικό στόχο θά ἔχει, μεταξύ ἄλλων, τήν δημιουργία Ἰνστιτούτου Καραθεοδωρῆ πού θά καλύψει ἕνα μεγάλο κενό, τόσο μέ τήν ἀνάδειξη τοῦ ἔργου τοῦ ἀνδρός (πού ὑπῆρξε κι ἀγαπημένος δάσκαλος τοῦ Ἀινστάιν), ὅσο καί μέ τήν συσπείρωση ἐνδεχομένως ἑνός ἐπιστημονικοῦ δυναμικοῦ πού θά ὠφελήσει τόν τόπο μας. Ἤδη ἡ παρουσία - ἔστω καί μή μόνιμη - τοῦ Νίκου Λυγεροῦ (Πανεπιστήμιο τῆς Λυών) στή Θράκη ἔχει φέρει ἁπτά ἀποτελέσματα συμβάλλοντας στήν κατανόηση καί πρόοδο τοῦ ὅλου ζητήματος.

ΠΡΩΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΜΙΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΛΟ

Μὲ τὸ συνέδριο τὸ ὁποῖο διεξήχθη ἀπὸ τὴν 17η ἕως 20η Νοεμβρίου 2005 στὸ Σουφλὶ καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου μά καί τοῦ Δήμου Σουφλίου, ἐγκαινιάστηκε μία σειρὰ ἀπὸ ἐπιστημονικὲς συναντήσεις ποὺ ἡ Ἕνωση «Ἑκαταῖος» τῶν Φοιτητῶν καὶ Ἀποφοίτων τοῦ ΕΑΠ (Πρόγραμμα Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ) φιλοδοξεῖ νὰ καθιερώσει ὡς ἕναν χρήσιμο καὶ παραγωγικὸ θεσμὸ στὴν ἑλληνικὴ περιφέρεια.

Τὸ Συνέδριο ἀσχολήθηκε μὲ τὸν πανάρχαιο κοινωνικὸ θεσμὸ (σήμερα, «πανηγύρι») ποὺ στὴν κυριολεξία σημαίνει καθολικὴ λαοσύναξη καὶ κάλυψε τὶς μεγάλες περιόδους τῆς ἑλληνικῆς κυρίως, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἢ γεωγραφικὰ καὶ ἱστορικὰ καθορισμένους πολιτισμούς, ὅπως ὁ προϊστορικὸς καὶ κλασικὸς κόσμος (Ἀνατολή, Μεσόγειος, Αἰγαῖο), τὸ Βυζάντιο καὶ ἡ μεσαιωνικὴ Δύση, ἡ προκολομβιανὴ Ἀμερική, ἡ μαύρη Ἀφρική, τὰ Βαλκάνια – χθὲς καὶ σήμερα, καὶ ὁ μεταβυζαντινὸς Ἑλληνισμός. Ἀνάμεσα στὶς εἰσηγήσεις τοῦ Συνεδρίου σημειώσαμε τὶς ἑξῆς: Ε. Μαντζουράνη, Ἡ θρησκευτικὴ καὶ κοινωνικὴ διάσταση τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων στὴν προϊστορικὴ Κρήτη καὶ Κύπρο: συγκριτικὴ θεώρηση. A. Klys, Cave festivals in Prehistoric Crete. C. Varias, Mycenaean vocabulary relating to festivals and feasting. P. Christesen, The origins of the Olympic Games. J. Earle, Origins of the Delian Festival of Apollo. O. Zolotnikova, The festival of Hermes Kriophoros in Tanagra: evolution of the context. S. D. Paich, Magna Graecia/Tarantella. A. Carfora, The panegyris of Hera in southern Italy. A. Pautasso, Festivals of Demeter and Kore in Sicily: Reading the socio-political context through the votive iconography. Α. Κ. Ἠλιάδη, «Δημήτρια»: ἕνας πολυσήμαντος θεσμὸς στὸν χῶρο καὶ τὸν χρόνο τῆς Βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης. Ν. Κόκκας, Θερινὰ θρησκευτικὰ πανηγύρια τῶν Πομάκων τῆς ὀρεινῆς Ξάνθης. Ν. Κιλισιάν, Τὸ πανηγύρι τοῦ Ντιαρνενταράτς στὴ σύγχρονη Ἀρμενικὴ κοινωνία. Μ. Εὐσταθιάδου, Ποντιακὰ οἰκογενειακὰ πανηγύρια (15ος – 17ος αἰῶνες). Ε. Χαρατσίδης, Ἡ πανήγυρις – κοινὲς ἀγροτικὲς ἑορτὲς τῶν Ἑλλήνων τῆς Ὑπερκαυκασίας καὶ τοῦ Καυκάσου: παρελθὸν καὶ παρόν. Θ. Μαλκίδης, Τὸ πανηγύρι στὴν ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Ἀλβανίας ὡς στοιχεῖο κοινωνικῆς συγκρότησης καὶ ἐθνικῆς συνοχῆς (1944 - σήμερα). Κ. Καρανάτσης, Ὁ οἰκονομικὸς ρόλος τῆς ἐμποροπανήγυρης στὰ Βαλκάνια κατὰ τὸν 18ο καὶ 19ο αἰώνα. Α. Ἀνδρέου - Ἰφ. Βαμβακίδου - Στ. Κασίδου, Τοπικὴ ἱστορία καὶ εἰκόνα: ἀναγνώσεις καὶ προσλήψεις φωτογραφικῶν μαρτυριῶν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Συνεδρίου προβλήθηκαν ντοκιμαντὲρ γιὰ ἑλληνικὰ πανηγύρια, ἐνῶ οἱ σύνεδροι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γευτοῦν τοπικὰ προϊόντα, στὸ πλαίσιο γιορτῆς τοῦ τσίπουρου ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν πόλη τοῦ Σουφλίου.

Τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον της γιά τά θρακικά ζητήματα εἶχε ἡ εἰσήγηση τοῦ Νίκου Κόκκα, μέ τόν τίτλο «Θερινά θρησκευτικά πανηγύρια τῶν Πομάκων τῆς ὀρεινῆς Ξάνθης», στήν ὁποία ὁ μεταπτυχιακός ἐρευνητής διερευνᾶ τὸν ρόλο τῶν πανηγυριῶν τῶν Πομάκων τῆς Ξάνθης στὴ συγκρότηση τῆς ἐθνοπολιτισμικῆς τους ταυτότητας. Ὑποστηρίζει ὅτι τὸ πανηγύρι στοὺς Πομάκους λειτουργεῖ τόσο ὡς ἔκφραση συλλογικότητας ὅσο καὶ ὡς ἐθιμικὴ πρακτικὴ ποὺ προάγει τὴν κοινοτικὴ συνοχὴ καὶ ἀναπαράγει στοιχεῖα κοινωνικοποίησης καὶ ἐθνοτικῆς ταυτοποίησης. Ἀναλύει στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸν χρόνο καὶ τὸν τόπο τῶν πανηγυριῶν, τὸν τρόπο διοργάνωσής τους, τὴν τελετὴ τῆς ζωοθυσίας,

τὴ συμμετοχὴ τῶν Πομάκων ἀνάλογα μὲ τὸ φῦλο καὶ τὴν ἡλικία τους. Τὸ κουρμπάνι ὡς ζωοθυσία μὲ παράλληλο μοίρασμα πιλαφιοῦ σὲ ὑπαίθριες συγκεντρώσεις ἀποτελεῖ διαδεδομένη πρακτικὴ ὄχι μόνο στοὺς σλαβόφωνους μουσουλμάνους τῆς ὀροσειρᾶς τῆς Ροδόπης ἀλλὰ καὶ σὲ χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Θράκης. Στοὺς Πομάκους τέτοιες ζωοθυσίες γίνονται ἐπίσης στὴ μεγάλη μουσουλμανικὴ γιορτὴ τοῦ Kurban Bayram, στὴν τελετὴ τοῦ hatim, σὲ περιπτώσεις ἀνομβρίας, κλπ. Τὰ πανηγύρια τῶν Μπεκτασήδων Πομάκων στοὺς Νομοὺς Ροδόπης καὶ Ἕβρου συνδέονται ἄμεσα μὲ ἀναφορὲς σὲ ἀλεβίτες ἁγίους καὶ διοργανώνονται δίπλα στοὺς τάφους τους. Στὴν ὀρεινὴ Ξάνθη πολλὰ θερινὰ πανηγύρια διοργανώνονται σὲ ἱεροὺς τόπους καὶ ὑπάρχει πάλι ἡ σύνδεση μὲ μορφὲς ἁγίων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθαρὰ θρησκευτικοῦ χαρακτήρα πανηγύρια διατηροῦνται στοὺς Πομάκους τῆς ὀρεινῆς Ξάνθης καὶ μὴ θρησκευτικὰ ἔθιμα ὅπως ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Hidrelez στὶς 6 Μαΐου, ἐνῶ μέχρι πρόσφατα ἐπιβίωναν τελετουργίες ἐθιμικῆς φωτιᾶς κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες, οἱ ὁποῖες εἶχαν καθαρτήριο ἀλλὰ καὶ διαβατήριο χαρακτήρα. Τὸ ἔθιμο τῆς ζωντανῆς φωτιᾶς (zhif ogan), μὲ προφανή πυρολατρικὴ καταγωγὴ εἶχε σὰν στόχο τὴν ἐξυγίανση τοῦ χωριοῦ στὸ σύνολό του ἀλλὰ καὶ εἰδικότερα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κοπαδιῶν.

Εἶναι σίγουρο ὅτι οἱ σοβαρές καί ἐκτεταμένες μελέτες πού θά ἀναδείξουν μέ ἐπιστημονικό καί τεκμηριωμένο λόγο τήν ἐθνοπολιτισμική πραγμα-τικότητα στή Θράκη μᾶς λείπουν τρομερά. Μακάρι ἐργασίες σάν τοῦ φίλου Νίκου Κόκκα νά πληθύνουν καί νά στερεώσουν τήν αὐτοεικόνα τῶν γηγενῶν Πομακικῶν πληθυσμῶν.

Παραμύθια καί Παροιμίες ἀπό τή Γλαύκη

Ὁ Πομακικός πολιτισμός πού διασώζεται

Καθώς οἱ προσπάθειες γιά διάσωση τοῦ πομακικοῦ πολιτισμοῦ ἀπό τήν ἐπέλαση τοῦ κεμαλικοῦ ὁδοστρωτήρα συνεχίζονται, μία ἀκόμη ἔκδοση προστίθεται στίς ἤδη ὑπάρχουσες, καί πάλι γιά τόν νομό Ξάνθης, αὐτή τή φορά ἀπό τόν ἐκδοτικό οἶκο Ἀντ. Σταμούλη. Τό βιβλίο περιλαμβάνει τριάντα παραμύθια ἀπό τό χωριό Γλαύκη τῆς Ξάνθης, καθώς καί μερικές πομάκικες παροιμίες ἀπό τήν ἴδια περιοχή. Πρόκειται γιά τή συνέχιση μιᾶς προσπάθειας πού ὁ μουσικός καί ὀργανοπαίκτης Ἀλή Ρόγγο ἔχει ξεκινήσει ἀπό χρόνια γιά νά συλλέξει παλιά τραγούδια καί παραμύθια τῶν Πομάκων τῆς ὀρεινῆς Ροδόπης. Τά παραμύθια αὐτά τά διηγήθηκαν στόν Ἀλή Ρόγγο οἱ γέροντες καί οἱ γερόντισσες ἀπό τό χωριό του καί τά ἔγραψε ὅπως τοῦ τά διηγήθηκαν. Καί εἶναι μιά προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου πού τά συνέλεξε γιά νά διασωθοῦν καί νά συνεχίσουν νά ἀναπαράγονται στίς ἑπόμενες γενιές τῶν Πομάκων, ἐνισχύοντας τήν ἀγάπη τους γιά τόν τόπο πού γεννήθηκαν καί γιά τόν πολιτισμό πού ἀντιπροσωπεύουν.

Τήν ἐκτεταμένη εἰσαγωγή, γιά τήν συγκρότηση τοῦ ἀφηγηματικοῦ λόγου στό πομακικό παραμύθι, τή γράφει ὁ Νίκος Κόκκας. Παραμύθια καί παροιμίες καταγράφονται καί στά πομάκικα (σέ λατινικό ἀλφάβητο) καί στήν ἑλληνική τους μετάφραση ἀντικρυστά. Παρατίθεται ἐπίσης μιά πολύ χρήσιμη βιβλιογραφία, τό (λατινικό) ἀλφάβητο τῆς πομακικῆς γλώσσας, ἕνα εὑρετήριο πομάκικων λέξεων

καί χαρακτηριστικές φωτογραφίες ἀπό τά πομακοχώρια τῆς Ξάνθης (ἀπό τό ἀρχεῖο τοῦ Ν. Κόκκα). Καί κλείνουμε τό σύντομο αὐτό σημείωμα μέ μιάν ἀπορία: Στούς ἄλλους δύο νομούς τῆς Θράκης, σέ Ροδόπη καί Ἕβρο, δέν ὑπάρχουν Πομάκοι; Δέν ἔχει μείνει κανένας πού νά νοιάζεται γιά τήν καταγραφή τῶν νεκρωμένων, ἔστω, παραδόσεων τοῦ χωριοῦ του; Ἀπό ὅλα αὐτά τά χωριά τῶν Πομάκων δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας πού νά νιώθει ἔστω τήν νοσταλγία γιά τόν πατρῶο του πολιτισμό;

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΕΙΜΟΚΡΑΤΙΑ «ΠΑΙΖΕΙ» ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ...

Νέο δεῖγμα τουρκικοῦ πολιτισμοῦ στὸν ἀθλητικὸ τομέα ἔδωσε ἡ τουρκικὴ κοινωνία. Στὸν ἐπαναληπτικὸ ἀγώνα τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων ποδοσφαίρου Τουρκίας - Ἐλβετίας γιὰ τὴν πρόκριση στὸ Παγκόσμιο Κύπελο τοῦ 2006, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη (κέρδισε μὲν ἡ Τουρκία 4-2, ἀλλὰ ἀποκλείστηκε λόγω τῆς ἥττας της μὲ 2-0 στὸν πρῶτο ἀγώνα), συνέβησαν ἀπίστευτες βιαιότητες, τόσο μέσα στὸ γήπεδο ὅσο καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτό. Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγώνα διαπίστωσαν τὴν βάρβαρη κυριολεκτικὰ συμπεριφορὰ τῶν Τούρκων παικτῶν οἱ ὁποῖοι κλωτσοῦσαν, ἔσπρωχναν ἔξω ἀπὸ τὶς φάσεις καὶ ἔβριζαν τοὺς Ἐλβετοὺς οἱ ὁποῖοι ἔκπληκτοι δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν τί συμβαίνει.

Ἤδη μὲ τὴν ἄφιξή τους στὸ ἀεροδρόμιο οἱ Ἐλβετοὶ δέχτηκαν μία ὀργανωμένη προσπάθεια τρομοκράτησης καὶ ψυχικῆς ἐξουθένωσής τους, ποὺ μόνο σὲ χῶρες μὲ ἰσχυρὸ παρακράτος μπορεῖ νὰ συμβεῖ. Ὅπως κατήγγειλαν οἱ ἴδιοι, μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Κωνσταντινούπολης, οἱ Τοῦρκοι ἐργαζόμενοι τούς ὑποδέχτηκαν στόν διάδρομο προσγείωσης (!) μέ πλακάτ ποὺ ἔγραφαν «Καλῶς Ἤλθατε στὴν Κόλαση» καί ἄλλα τέτοια, ἐνῶ τοὺς ἀντιμετώπισαν μὲ ἔκδηλη ἀγένεια καὶ ἐχθρότητα. Οἱ γραφειοκρατικὲς διαδικασίες ποὺ συνήθως ἀκολουθοῦνται μὲ ἄλλες ἐθνικὲς ὁμάδες δὲν ἐφαρμόστηκαν. Δὲν δημιουργήθηκε ὅπως συνηθίζεται γραφεῖο ἐλέγχου εἰσιτηρίων τῶν ξένων ποδοσφαιριστῶν καὶ οἱ ποδοσφαιριστὲς μπῆκαν στὴ σειρὰ πίσω ἀπὸ τὸ πλῆθος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περιμένουν ἐπὶ 1,5 ὥρα ὄρθιοι. Στὴ συνέχεια τοὺς ὑπέβαλαν σκόπιμα σὲ ἐξονυχιστικὸ ἔλεγχο τῶν ἀποσκευῶν τους καὶ τοὺς ἄφησαν νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ Τούρκους «φιλάθλους» οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔβριζαν. Τὸ λεωφορεῖο ποὺ μετέφερε τοὺς Ἐλβετοὺς δέχτηκε ἐπίθεση ἀπὸ πέτρες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἀπὸ ἐξαγριωμένους Τούρκους.

Μέσα στὸν ἀγώνα ὅσοι τὸν παρακολούθησαν, εἶδαν τὰ ὅσα συνέβησαν. Στὴ λήξη τοῦ ἀγώνα καὶ κατὰ τὴν εἴσοδο στὰ ἀποδυτήρια οἱ Τοῦρκοι ὅρμησαν ἐναντίον τῶν Ἐλβετῶν ὑπὸ τὴν ἀνοχὴ ἂν ὄχι τὴν ὑποκίνηση ἀκόμα καὶ ἀστυνομικῶν. Περιττὸ φυσικὰ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ τούρκικη τηλεόραση μετέδιδε συνεχῶς μία -δυό σκηνές στίς ὁποῖες οἱ Ἐλβετοί φαίνονταν νά χτυποῦν τούς ἀντιπάλους τους (κάποια στιγμή κι αὐτοί ἀγανάχτησαν κι ἀνταπέδωσαν).

Ὁ πρόεδρος τῆς FIFA Γιόζεφ Μπλάτερ δήλωσε «τριάντα χρόνια εἶμαι στὴ FIFA δὲν ἔχω ξαναδεῖ κάτι τέτοιο. Δὲν θυμᾶμαι νὰ ὑπῆρξε προηγούμενο τέτοιας συμπεριφορᾶς». Δυστυχῶς ὁ κ. Μπλάτερ εἶναι δυτικός, ἐὰν ἦταν Κοῦρδος, Ἀρμένιος, Πόντιος, Ἀλεβής, Πομάκος τοῦ Κέντρου Πομακικῶν Ἐρευνῶν, Κωνσταντινουπολίτης, Ἴμβριος ἢ ἀκόμα καὶ Κομοτηναῖος δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο στὸ παραμικρό. Στὴν Τουρκία ἡ γενοκτονικὴ κληρονομιὰ τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ - τὸν ὁποῖο τιμοῦν ὡς θεό - εἶναι ὁλοζώντανη. Πρόκειται γιὰ μία αὐταρχικὴ καὶ φασίζουσα κοινωνία σὲ κάθε της ἔκφανση θυμίζοντάς μας πάντα ὅτι τὸ κράτος αὐτὸ συνεχίζει νὰ κατέχει τὴ μισὴ Κύπρο, νὰ καταπιέζει ἑκατομμύρια Κούρδους, νὰ ὠθεῖ παρακρατικοὺς ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ταυτόχρονα νὰ ζητᾶ... ἀνθρώπινα δικαιώματα γιὰ τοὺς «Τούρκους τῆς δυτικῆς Θράκης»! Καλωσήρθατε στὴν Τουρκική (ποδοσφαιρική) Δειμοκρατία!

Ἔξω ἡ Τουρκία ἀπό τήν Εὐρώπη - ἔστω ποδοσφαιρικά γιά ἀρχή!

Πιό κάτω ἔχει;

Δέν θὰ μπορούσαμε ποτέ νά φανταστοῦμε ὅτι τέτοιες ἀθλιότητες εἶναι δυνατόν νά γραφοῦν σέ ἀθηναϊκή ἐφημερίδα, ἄξια τοῦ ὀνόματός της. Κι ὅμως, ἕνα κείμενο κυριολεκτικά ἐλεεινό ὡς πρός τήν στοχοθεσία του, δημοσιεύθηκε στήν «Ἐλευθεροτυπία» στίς 9-11-05, ἐπιχειρώντας νά ἀπαξιώσει τήν μοναδική μουσουλμανική ὑποψηφιότητα πού ξέφυγε ἀπό τόν ἔλεγχο τοῦ Τουρκικοῦ Προξενείου! Δέν ξέρουμε βεβαίως πόσοι ἀπό τούς ἀναγνῶστες τῆς ἐφημερίδας μπόρεσαν νά διαβάσουν πίσω ἀπό τίς «πούστικες» διατυπώσεις τοῦ συγγραφέα (πού εἴμαστε σίγουροι ὅτι δέν ἦταν αὐτός πού τό ὑπέγραφε) τόν ἀντιπομακικό ρατσισμό καί τήν εὐθυγράμμιση μέ τήν Ἄγκυρα. Ὅμως γιά ἀρκετούς, εἰδικά Θρακιῶτες, τό μήνυμα ἦταν σαφές: «Ἔκανε λάθος τό ΠαΣοΚ πού ἔβαλε πέρυσι στήν λίστα τῶν ὑποψηφίων εὐρωβουλευτῶν του τόν Πομάκο δάσκαλο καί δικηγόρο Καπζά Μουζαφέρ, γιατί (Σ.Σ.: ὡς ἄνθρωπος πού δέν ἔκρυψε τήν μή τουρκική καταγωγή του) ἦταν κόντρα στήν γραμμή τοῦ Προξενείου»!

Θυμίζουμε ὅτι ὁ Μουζαφέρ ἦταν μιά πραγματικά τολμηρή ἐπιλογή τοῦ Γιώργου Παπανδρέου, ἐπιλογή πού στόχευε στό μέλλον: Γιά πρώτη φορά ὑπάρχει τό ἐνδεχόμενο ἕνας μειονοτικός ὑποψήφιος νά ξεφύγει ἀπό τό χέρι τῆς Ἄγκυρας καί νά ἀνδρωθεῖ πολιτικά μέσα ἀπό μηχανισμούς καί θέσεις ἑνός ἑλληνικοῦ κόμματος. Στό χαμερπές πνεῦμα πού διαρρέει τό προαναφερθέν κείμενο τῆς «Ε» συνδέεται ἡ ἐκλογική ἀποτυχία τοῦ ΠαΣοΚ στίς Εὐρωεκλογές μέ τήν ὑποψηφιότητα τοῦ Μουζαφέρ, πρᾶγμα πού ἀνατρέπεται πολύ εὔκολα ὅταν λάβει κανείς ὑπ' ὄψιν του ὅλους παράγοντες πού διαμόρφωσαν τό τοπικό ἀποτέλεσμα.

Ἀλλά κι ἄν ἀκόμη αὐτή ἡ ἐκτίμηση εἶχε μιά πραγματική βάση, τί θά σήμαινε αὐτό; Ὅτι πρέπει νά ἀνατραπεῖ μιά σωστή ἐπιλογή ἐπειδή ἀντέδρασε ὁ γνωστός ἀνθελληνικός μηχανισμός; Ἐντάξει, πάντα ὑπῆρχαν τέτοιες φωνές στήν κοινωνία ἀλλά δέν φανταζόμασταν ὅτι π.χ. ὁ Πήλιος Γούσης θά ἔγραφε καί ἄρθρα γιά τά πιστεύω του στό «Ἐλεύθερο Σούλι»...

Συνέντευξη: πόσοι πολιτικοί θα προχωρούσαν αξιοκρατικά;

Ας τοποθετηθούμε μέσα στην κακία μας στο θέμα της συνέντευξης που αιωρείται διχαστικά και πολωτικά προκειμένου για προσλήψεις ή προαγωγές στο δημόσιο τομέα. Όπως όλα τα πράγματα, η κουβέντα για τη συνέντευξη έχει δύο όψεις οι οποίες απλά φιλοξενούν τα υπέρ η μία και τα κατά η άλλη. Όμως η πρωτόγονη ελληνική πολιτική και κοινωνία δεν μπορεί να «σηκώσει» κατ΄ουσίαν τέτοιας έκτασης πολυπλοκότητα και για αυτό περιορίζεται σε σκιαμαχίες εντυπώσεων.

Όλη η χώρα μας αποτελεί ένα απέραντο ρουσφετείο. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Η στοιχειώδης προσπάθεια εξορθολογισμού και «εκπαίδευσης» των νεοελλήνων σε μια θεσμική πραγματικότητα αντικειμενικών προσλήψεων με τον «νόμο Πεπονή», κατέδειξε και τα όρια όσων λεονταρίζουν λεκτικά για διαφάνεια, κοινωνική δικαιοσύνη και αποτελεσματικότητα. Ο νόμος Πεπονή για προσλήψεις μέσω ΑΣΕΠ αποτέλεσε μεν εκσυγχρονιστική τομή, προ Σημίτη μάλιστα, ωστόσο έδωσε την ευκαιρία στους νεοέλληνες να αποδείξουν για μια ακόμη φορά την αχρηστίλα και τον αδιέξοδο εγωτισμό τους («εγωτισμός» = συγκερασμός του εγωισμός και ατομισμός). Αρχικά τον παρέκαμπταν, τώρα τον καταργούν. Στη θέση του; Όχι κάτι καλύτερο αλλά κάτι βολικότερο, η συνέντευξη.

Κατά την εφαρμογή του νόμου Πεπονή όντως διασφαλίσθηκε υψηλός βαθμός αντικειμενικότητας μέσω ξεκάθαρης μοριοδότησης ή διαγωνιστικής προσπάθειας ο οποίος μείωσε δραματικά τις ουρές έξω από πολιτικά γραφεία. Δημιούργησε δε μια επικίνδυνη για το σύστημα τάξη «προσοντούχων» υπαλλήλων που ανεξάρτητοι από ευνόητες «δουλείες» χωνεύθηκαν όχι χωρίς τριβές στη δημοσιοπαληλική μαφία που λεηλατεί την κοινωνία μας. Άλλοι ενσωματώθηκαν λιγότερο ή περισσότερο ομαλά, όλοι όμως ξεκίνησαν ρομαντικά, προκάλεσαν κάποιες ρωγμές στον κυρίαρχο δημοσιοϋπαλληλισμό καί συντρίφτηκαν τελικά από την κατεστημένη νοοτροπία των πανίσχυρων παλιών κλικών. Το πρόβλημα τελικά αποδείχτηκε ότι δεν αφορούσε μόνο το ποιοι και πώς χρίζονται δημόσιοι υπάλληλοι. Ήταν (και είναι) πρόβλημα γενικότερου μεγέθους και «στησίματος» του δημόσιου τομέα, της διαδικασίας παραγωγής νόμων και παρέμβασης των αιρετών τοπικών και κεντρικών «εξουσιών». Επιπρόσθετα, ο νόμος Πεπονή είχε και ορισμένες σοβαρές, ακυρωτικές των προθέσεών του, αδυναμίες:

· Δεν ήταν αξιοκρατικός μά στεγνά διεκπεραιωτικός. Ακόμα και σε περιπτώσεις διαγωνισμών δεν μπόρεσε να προστατεύσει και να επιβάλει την έννοια της «αξιοκρατίας» έξω από το στενό κοστούμι των περίφημων «αντικειμενικών τυπικών προσόντων» ή της εντοπισμένης χρονικά επίδοσης σε μαθητικής λογικής «διαγωνισμούς».

· Δεν εξήγησε καταλλήλως την ανάγκη εξαιρέσεων στην εφαρμογή του. Το αποτέλεσμα ήταν πως το πλήθος και το είδος των εξαιρέσεων έτυχαν καταστροφικής εκμετάλλευσης από την αντιπολίτευση, δοκιμάζοντας την εντύπωση αμεροληψίας στην εφαρμογή του νόμου. Δημιουργήθηκε σε ευρύ μέρος του πληθυσμού το στερεότυπο ενός «πάρτι» στο οποίο αν και επισήμως προσκλήθηκε, έφαγε «αντικειμενική» πόρτα για την οποία δεν νομιμοποιούνταν ούτε να διαμαρτυρηθεί.

· Δεν λάμβανε υπ'όψιν τις καταστάσεις που ανθούν σε μια ξεσαλωμένη κοινωνία όπως η ελληνική και οι οποίες επέτρεπαν την παρέμβαση κυκλωμάτων για αλλοίωση ακόμη κι αντικειμενικών δεδομένων (φωτογραφικές μοριοδοτήσεις πλαστογραφίες, αντιγραφές...) σε βαθμό απαράδεκτο για ένα σύστημα που έπρεπε να αποδεικνύεται άτρωτο, ειδικά στον μικρόκοσμο της επαρχίας.

Και φτάσαμε στη συνέντευξη. Η νίκη της ΝΔ στηρίχθηκε, ανάμεσα στα άλλα, και σε μια «Πολυδωρική» λογική αποκατάστασης «αδικιών» για τα παραμερισμένα «στελέχη» της ΝΔ και «χυλόπιτας» στους οπαδούς του ΠαΣοΚ που φλέρταραν με κάποια πρόσληψη ή προαγωγή. Μοιραία αυτή ήταν και η πολιτική που πάει να εφαρμοσθεί: Με κάθε νομιμοφανές πρόσχημα να βάλουμε δικούς μας για να τους ηρεμήσουμε. Αναπτύσσεται ένας ιδιότυπος ρεβανσισμός, στηριγμένος σε διατάξεις πια, με διαλυτική επίδραση στην κοινωνία και που δεν περιποιεί τιμή για τον πρωθυπουργό και τις ρητές προεκλογικές διαβεβαιώσεις για το «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ».

Η συνέντευξη κατ' αρχήν αποτελεί πράγματι ένα σημαντικό στοιχείο αξιολόγησης υποψηφίων, όταν όμως διεξάγεται σωστά. Ούτε το δίλεπτο των τριών ερωτήσεων είναι επαρκές σε μαζικό πληθυσμό υποψηφίων, ούτε οι επιτροπές ανεπαρκών ή εξαγορασμένων «ειδικών», ούτε η ελληνική πραγματικότητα αφήνουν κάποιο περιθώριο αισιοδοξίας. Κάτι για το οποίο υπάρχει παρανόηση είναι ότι η συνέντευξη αποτελεί ένα είδος προφορικού διαγωνίσματος, ενός τεστ γνώσεων. Καμμία σχέση. Θα παραβιάσουμε ανοικτές θύρες αν πούμε συνοπτικά ότι μέσω της συνέντευξης επιχειρείται η (υποκειμενική) κρίση για την αγωγή και την οξυδέρκεια, την ωριμότητα και την εντιμότητα, και εν γένει για στοιχεία της προσωπικότητας του υποψηφίου τα οποία αν και απαραίτητα για κάθε θέση δημόσιου λειτουργού δεν αντανακλώνται απαραίτητα στις «τεχνικές», αντικειμενικές επιδόσεις του. Ακόμη επαληθεύει την εγκυρότητα του βιογραφικού πέραν των τίτλων (δευτεροβάθμιος έλεγχος ουσίας). Επιτρέπει τον έστω προσωρινό αποκλεισμό ακραία ασταθών ψυχικά υποψηφίων οι οποίοι μπορεί να εμφανίσουν εξαιρετικές «τεχνικές» επιδόσεις. Και το ρίσκο να σφάλλουν οι αξιολογητές είναι μεγάλο αλλά κάθε κοινωνία που επιθυμεί αξιοποίηση του ανθρώπινου κεφαλαίου της οφείλει να το αναλαμβάνει χωρίς γκρίνια.

Η συνέντευξη, εντασσόμενη ως ένα από τα μοντέρνα συστήματα ακτινογράφησης υποψηφίων σε ένα μελετημένο και ειλικρινές σύστημα αξιοποίησης ανθρώπινου δυναμικού (πρόσληψη, ένταξη, εκπαίδευση) θα μπορούσε πράγματι να απογειώσει το ποσοστό ευστοχίας στην αξιολόγησή του. Η βίαιη, πρόχειρη και λανθασμένη εισαγωγή της στην ελληνική πραγματικότητα από τη ΝΔ δυσφημίζει ανεπανόρθωτα τη λειτουργικότητά της. Παραμένει δε το μοναδικό εργαλείο έγκαιρου φιλτραρίσματος επικίνδυνων υποψηφίων με «προσόντα», Κύριος οίδε πώς και με τι σκοπό αποκτηθέντα. Αυτή η χρησιμότητα μάλιστα καθίσταται ακόμα πιο έντονη δεδομένης της μονιμότητας ακόμα και σε περιπτώσεις βαριάς επαγγελματικής ανεπάρκειας, καθώς και της σιωπηρώς και ομοθύμως περιπεσούσης εν αχρηστία διαδικασίας δίχρονης δοκιμής των νεοπροσληφθέντων δημοσίων υπαλλήλων (εδώ γελάμε!) Δεν μπορεί να σχολιασθεί εύκολα το θέμα της συνέντευξης. Το σίγουρο είναι ότι η κοινωνική πραγματικότητα γεννά ατιμώρητες αυθαιρεσίες άρα τα φαινόμενα «προτιμήσεων» δικών μας είναι γενικευμένα σε σημείο παγίωσής τους σε έθος, το δε επίπεδο του πολιτικού προσωπικού και των μηχανισμών που ελέγχει άμεσα δεν εγγυάται σε καμμία περίπτωση την ορθή εφαρμογή της. Οι νυν κυβερνώντες δυστυχώς επιδίδονται σε έναν πρωταθλητισμό «τακτοποιήσεων», καταστρέφοντας τις τελευταίες ελπίδες για αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος.

ΟΙ ΚΑΚΟΙ (Χ.Α. & Β.Ε.)

Τά «Κριτήρια μιᾶς κοινωνιοκεντρικῆς πολιτικῆς» πού κυκλοφόρησαν ἀπό τό «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας» εἶναι κατά βάσιν τά κυριακάτικα ἄρθρα τοῦ καθ. Χρήστου Γιανναρᾶ στήν «Καθημερινή», ἐμπλουτισμένα μέ μερικά ἀκόμη κείμενα τοῦ ἀγαπημένου μας δασκάλου. Πάρτε τα κι ἀφοῦ τά διαβάσετε φυλάξτε τα. Ἔρχονται ἄγριοι καιροί...

Πρῶτο Νεκροταφεῖο

Τοῦ Χρήστου Κηπουροῦ

...Τὸ «*ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πάσα γῆ τάφος*», στὸ ὁποῖο κατὰ τὴ νεοελληνικὴ περίοδο ἡ λέξη «πάσα» ἔχει ὑποκατασταθεῖ πλήρως ἀπὸ λίγα στρέμματα ἀθηναϊκῆς γῆς, στὸ πρῶτο νεκροταφεῖο. Ἡ ἐξαίρεση τῶν Βενιζέλων μὲ τοὺς τάφους τους στὸ Ἀκρωτήρι τῶν Χανίων, τοῦ Χαρίλαου Φλωράκη στὴ Ραχούλα τῆς Καρδίτσας, καὶ ἡ ἐν μέρει τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ στὴν Πολιτεία ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα ὁ ὁποῖος θέλει τὸ κάθε διακεκριμένο πολιτικὸ πρόσωπο ἢ πνευματικὸ ἄνθρωπο τῆς χώρας νὰ καταλήγει στὴν ἴδια τελευταία κατοικία. Στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως, στὸ πρῶτο κοιμητήριο.

Δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὸ συγκεντρωτικὸ σημεῖο τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ πρῶτο της νεκροταφεῖο. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλες οἱ ἕως τώρα κυβερνήσεις καὶ Πολιτεῖες τῶν τελευταίων δυὸ παρὰ κάτι αἰώνων τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους ἀπέτυχαν παταγωδῶς ὡς πρὸς τὴν ἀποκέντρωση μὲ τοὺς ζῶντες, ἂς γίνει μία δοκιμὴ τουλάχιστον μὲ τοὺς τεθνεῶτες. Μὲ τὴν Οὐράνια Πολιτεία τοῦ συγκεκριμένου «πατεῖς με πατῶ σε» κοιμητηρίου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Ἂν μή τί ἄλλο, πρωτίστως θὰ ὠφελήσουν αὐτὸ τὸ ἴδιο. Ἐπειδὴ ὅμως οἴκοθεν οὐδέποτε πρόκειται νὰ γίνει κάτι τέτοιο, μπορεῖ νὰ τεθεῖ ὡς ζήτημα καὶ νὰ ἀπαιτηθεῖ ἀπὸ τίς, ἀνὰ τὴν ἐπικράτεια, αὐτοδιοικήσεις. Ὅλες κάτι θὰ ἔχουν νὰ ποῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Κάτι πού, μεταξὺ ἄλλων, θὰ ἀποτελέσει καὶ τέστ περιφερειακότητας τῆς Δημάρχου Ἀθηναίων. Ἀπόδειξη στὴν πράξη τῶν ὑπὲρ περιφερειῶν, τηλεοπτικῶν, κατὰ καιρούς, προτάσεών της.

Οἱ θέσεις τῶν τάφων ἐπιφανῶν προσώπων ἀπὸ τοὺς ἥρωες τῆς ἱστορίας μέχρι τοὺς διατελέσαντες πρωθυπουργοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς καὶ τοὺς εὐεργέτες μέχρι τοὺς κάθε κατηγορίας δημιουργούς, εἶναι στὶς γενέτειρές τους. Τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια στὴν Κέρκυρα, τῶν Παπανδρέου στὸ Καλέντζι, τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαναστασίου στὸ Λεβίδι, τοῦ Γρηγόρη Λαμπράκη στὴν Κερασίτσα Ἀρκαδίας, τοῦ Μακρυγιάννη στὴ Ρούμελη, τῶν Ἀβέρωφ καὶ Τοσίτσα στὴν Ἤπειρο, τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ τῆς Βέμπο στὴ Θράκη, τῆς Ἕλλης Λαμπέτη στὰ Βίλια Ἀττικῆς, τοῦ Τσιτσάνη στὰ Τρίκαλα, τοῦ Βαρβάκη στὰ Ψαρά, τοῦ Χαροκόπου στὴν Κεφαλλονιά, τοῦ Νικηφόρου Μανδηλαρᾶ στὴ Νάξο, τοῦ Ἐμμανουήλ Ξάνθου στὴν Πάτμο.

Ἀντὶ αὐτοῦ, οἱ προαναφερθέντες τάφοι, ὅπως καὶ ἑκατοντάδες ἄλλοι, συνωθοῦνται σὲ ἕνα καὶ μόνο νεκροταφεῖο. Τὸ πρῶτο τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἱστορία ἔδειξε ὅτι σὲ κάθε τιμῆς ἕνεκεν «παραχώρηση» τάφου ἀπὸ τὸν διαθέτοντα τὴν προνομία Δῆμο τῶν Ἀθηναίων, ἀντιστοιχεῖ καὶ ἀπὸ ἕνας συγκεντρωτισμός. Ἀπὸ τὰ μνημόσυνα καὶ τὸν τουρισμὸ μέχρι τὴν κατακράτηση ἂν ὄχι καὶ τὴν ὑπεξαίρεση τῆς ἐθνικῆς τοπικῆς ὑπερηφάνειας τῶν πολιτῶν τῆς περιφερειακῆς Ἑλλάδας, γιὰ τοὺς συμπατριῶτες τους οἱ ὁποῖοι διακρίθηκαν ἐν ζωῇ. Κάτι ποὺ χρειάζεται νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἀναδρομικὰ καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλει νὰ καταλήγει ἡ ὅποια νεκρολογία ἀποκέντρωσης. Μιλῶ γιὰ νεκρολογία, διότι γιὰ τὴν ἴδια θὰ πρόκειται καὶ στὴ περίπτωση αὐτή, ὅταν ἀνοίξει συζήτηση γιὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα.

(...) Ἴσως ἀντιταχθεῖ ὅτι οἱ ἐπιφανεῖς ποὺ ἔλεγα, ἔχουν τιμηθεῖ ἀπὸ τὶς γενέτειρες τους, ἀφοῦ οἱ ἴδιες τούς ἔστησαν ἀνδριάντες ἢ προτομὲς στοὺς γενέθλιους τόπους. Ὅμως ἄλλο εἶναι τὸ τσιμέντο καὶ τὸ μάρμαρο ἢ ἀκόμη καὶ ὁ ὄνυχας, καὶ ἄλλο τὰ κόκκαλα. Ἂς μήν ἐπεκταθῶ γιὰ αὐτὰ στὴν ἱστορικὴ παράδοση εἴτε εἶναι ἡ κλασσικὴ Ἑλληνικὴ εἴτε ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ νεοελληνική, ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοση τιμῶν στοὺς νεκροὺς ἀπὸ τοὺς οἰκείους τους καὶ τοὺς οἰκείους τους τόπους. Εἶναι ἄλλωστε γνωστὰ τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις τῆς Ἀντιγόνης στὴν ὁμώνυμη τραγωδία τοῦ Σοφοκλῆ ὡς πρὸς τὴν ταφὴ τοῦ ἀδελφοῦ της Πολυνείκη. Τὸ προβάδισμα τοῦ ἱεροῦ ἐθίμου ἔναντι τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κρέοντα.

Ὅπως γνωστὴ εἶναι ἡ θανατικὴ καταδίκη ποὺ ἐπιβλήθηκε μετὰ τὴ ναυμαχία τῶν Ἀργινουσῶν στοὺς Ἀθηναίους ναυάρχους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου, διότι παρὰ τὴν νίκη, δὲν περισυνέλεξαν τοὺς ναυαγούς. Αὐτὰ εἶναι ἡ μία ὄψη τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ἠθικῆς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὅπως καὶ ἡ νεοελληνικὴ ἠθικὴ ποὺ δὲν ἐπιτρέπει σὲ πολλοὺς νησιῶτες, συγγενεῖς ναυτικῶν, ποὺ πνίγηκαν ἀλλὰ δὲν βρέθηκαν, νὰ τρῶνε ψάρια. Ἕνα ἀκόμη ἱερὸ ἔθιμο σεβασμοῦ πρὸς τὸ νεκρὸ ἀνθρώπινο σώμα. Μία ἀκόμη ἠθική.

(...) Ἂς ἐπιτραπεῖ νὰ διατυπωθεῖ ἐπίσης καὶ μία πρώτη σκέψη γιὰ τὴ συνέχεια. Ναὶ μέν κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμια ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ὀστῶν ἐπιτρέπεται -χωρὶς βέβαια νὰ γράφεται πουθενὰ ὅτι συνιστᾶ πράξη ὑποχρεωτική- προκειμένου νὰ καταλήξει στὰ συρτάρια τῶν ὀστεοφυλακίων, ὅμως δὲν παύει νὰ ἀποτελεῖ ἔξωση ἀπὸ τὴν αἰώνια κατοικία, καὶ στὴν πράξη, διακοπή τῆς φυσικῆς χωματοποίησης τῶν νεκρῶν. Σὲ κάθε πάντως περίπτωση, ἐκταφή. Καὶ αὐτὸ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ὀφείλεται σὲ ἀδιαχώρητο ἢ στοὺς γνωστοὺς οἰκονομικοὺς λόγους ἢ καὶ στὴν οἰκονομία τοῦ χώρου, ποὺ ἔφτασε νὰ ἐπιβάλει τὴ λύση τῶν πολυώροφων αἰώνιων κατοικιῶν τοῦ ἄλλου κόσμου.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δὲν λιώνουν τὰ κόκκαλα δὲν ἀρκεῖ ἂν ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν ἔρχεται νὰ ἐκλογικεύσει τὰ περὶ καταφυγῆς καὶ σὲ κάποιες ἄλλες τεχνικές, ὅπως ἡ καύση τῶν νεκρῶν, στὰ ὁποῖα θὰ προστεθεῖ ἡ ἀνάγκη ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ ὀξύτατο πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὸ πρῶτο ἀλλὰ καὶ ἄλλα νεκροταφεῖα σὲ ὁλόκληρη τή χώρα. Κατὰ τὴ γνώμη μου τὸ δίλημμα «ἀποκέντρωση ἢ καύση νεκρῶν» εἶναι τὸ πραγματικό. Κανεὶς ὅμως, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀντιτίθενται -ὅπως ἡ Ἐκκλησία- στὸ δεύτερο, δὲν ἀσπάζονται τὸ πρῶτο. Ἂν ναί, τότε τί ἔχουν πράξει; Μία καὶ μόνο ματιὰ μπαίνοντας ἀριστερὰ στὸ πρῶτο νεκροταφεῖο, ἀρκεῖ.

Τὸ πρόβλημα, ἐννοεῖται, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιλυθεῖ οὔτε καὶ μέ τὴν καύση, κατὰ πῶς διατείνονται οἱ ποικιλώνυμοι θιασῶτες της. Ὁ λόγος ἐπίκλησης τοῦ Ὁμήρου γιὰ τὶς καύσεις ποὺ περιγράφει στὰ ἔπη του, δὲν ἀρκεῖ. Ὅπως δὲν ἀρκεῖ βέβαια ἡ πράξη τῆς Ἀντιγόνης. Οὔτε τὸ γεγονὸς μὲ τὴν περίπτωση τῶν Ἀργινουσῶν. Ἡ ἀλήθεια ὡς πρὸς τὸ τί ἴσχυε στοὺς ἀρχαίους χρόνους βρίσκεται στὸν τύμβο τοῦ Μαραθώνα, ὅπου καύση καὶ ταφὴ συνυπάρχουν.

Ἂς μήν ἐπεκταθῶ στὴ χρησιμοποίηση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὡς ἐπιχειρήματος ἀπὸ ἀμφότερες τὶς ἀντιμαχόμενες πλευρές. Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται εἶναι μία νέα προσέγγιση. Γιατί ἀκόμη κι ἂν νομοθετηθεῖ στὴ χώρα ἡ καύση τῶν νεκρῶν, θὰ γίνει ὅπως ἔγινε μέ τὸν πολιτικὸ καὶ τὸν θρησκευτικὸ γάμο. Θὰ θεσμοθετηθεῖ, καὶ στὴ συνέχεια θὰ παραμείνει στὰ χαρτιά. Καὶ ἡ κατάσταση θὰ συνεχίσει νὰ ὀξύνεται. Ἰδίως δέ, ὅταν κάποια χρονικὴ στιγμὴ -στὸ ἀπώτατο ἔστω μέλλον - ἡ ἐπελαύνουσα μεταλλαγμένη γαστρονομία πετύχει νὰ ἐπενεργήσει στὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ἔτσι ὥστε νὰ τὸ κάνει νὰ μήν ὑπακούει στοὺς νόμους τῆς φυσικῆς. Νὰ μή λιώνει. Οὔτε καὶ νὰ καίγεται. Ὅπως τὰ πλαστικά. Νὰ μή μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξαναγίνει χῶμα. Καὶ νὰ μή κλείνει πιὰ ποτὲ ὁ κύκλος του. Νὰ διακοπεῖ ἡ ἐπιστροφὴ στὴ μητέρα γῆ. Κάτι ποὺ γινόταν ἐπὶ ἑκατομμύρια χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή του σὲ αὐτήν. Νὰ μεταλλάσσεται τελικὰ μεταθανάτια, σὲ ἕνα εἶδος μούμιας ἂν ὄχι τοξικοῦ ἀποβλήτου. Τότε θὰ εἶναι πού, ναὶ μὲν δὲν θὰ ἔρθει τὸ τέλος τῆς ἱστορίας, σίγουρα ὅμως θὰ πρόκειται γιὰ τὸ τέλος τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ὅταν ἡ ὡραιότερη ἴσως ἐκείνη ἐπικήδεια ψαλμωδία: «χοῦς εἶ, καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσει» -ὁ ὕμνος αὐτός, μεταξὺ ἄλλων, πρὸς τὴ φυσική- δὲν θὰ ἔχει πλέον ἄλλο ἀντικείμενο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεταφυσική.

Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τὴν ὑπάρχουσα Ἑλλαδικὴ κλίμακα, ἡ πρόταση γιὰ τὸ πρῶτο νεκροταφεῖο, μέ πρῶτο μικρὸ βῆμα τοὺς ἐπιφανεῖς του, ὅσο εἶναι ἀναγκαία, εἶναι καὶ ἐφικτή. Ἂν εἶναι καὶ κάτι ἄλλο, εἶναι ἱστορικὴ συνέχεια τῆς ἔκφρασης τῶν ἀνθρώπινων, εὐγενικῶν αἰσθημάτων πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ζῶντα, ὅσο καὶ νεκρό. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πού, ὅπως ὅλες οἱ θεμελιώδεις ἀρχὲς καὶ ἀξίες εἶναι συμπολίτισσες. Γεννημένες καὶ μεγαλωμένες στὴν ἴδια πόλη. Καὶ ποὺ πιὸ εὔκολα, ἀπὸ ἀλλοῦ, θὰ παλιννοστοῦσαν στὸν γενέθλιο τόπο. Αὐτὴ ἡ χώρα μποροῦσε νὰ κάνει πάρα πολλά. Ὁ ἀνθρωπισμὸς ποὺ σὰν οὐμανισμὸς ἀναγεννήθηκε κινούμενος στὰ ἀρχαιοελληνικὰ χνάρια -προτοῦ γίνει συνώνυμο μέ τὶς Εὐρωπαϊκὲς Δημοκρατίες- χρειάζεται μία νέα ἀναγέννηση. Ἕνα νέο πνευματικὸ κίνημα. Τὰ ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα, ἡ Εὐρώπη, ὁ κόσμος ὅλος...

ΕΜΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΡΙΣΚΟΥΜΕ!!!

Λύσσαξαν πάλι τὰ βοθροκάναλα τῆς ἀθηνέζικης τηλε-χαβούζας μετὰ τὴ γνωστὴ δήλωση τοῦ Καλαβρύτων γιὰ τὸν τέως πρωθυπουργό, καυτηριάζοντας κατ' ἀρχὰς τὸν «ὑβριστικό της χαρακτήρα» καὶ ἀκολούθως ἀνακινώντας (φυσικά!) καὶ πάλι τὸ γνωστὸ ζήτημα γιὰ τὸ ἂν οἱ ἱερωμένοι δικαιοῦνται νὰ ὁμιλοῦν δημοσίως γιὰ ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ θέματα, ὅπως ἐν συνέχειᾳ (αὐτὸ δὰ ἔλειπε!) καὶ τὸ ἕτερον ζήτημα γιὰ τὸν χωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας!

Καὶ γιὰ τὸ μὲν πρῶτο θέμα, συγγνώμη δηλαδὴ κιόλας, ἀλλὰ ἐγὼ μὲ τὸ φτωχό μου τὸ μυαλὸ ἀδυνατῶ νὰ κατανοήσω γιατί οἱ λέξεις «μικρόσωμος» καὶ «μικρόψυχος» εἶναι τόσο πιὰ ὑβριστικές! Θὰ μοῦ πεῖτε τώρα βεβαίως, «καλά, ἐσὺ εἰδικά, μὲ τέτοια ποὺ γράφεις, αὐτὸ ἔλειπε νὰ τὶς θεωρεῖς καὶ βρισιές»! Χωρὶς πλάκα ὅμως τώρα, ρὲ παιδιά, πεῖτε μου ἐσεῖς, τί βρισιὲς εἶν' αὐτὲς καὶ γιατί νὰ προκαλέσουν τέτοιο θόρυβο; Σιγὰ πιά, ἔσταξε ἡ οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου - ἐδῶ ὁ ἄλλος εἶπε «παχύδερμο» τὸν πρωθυπουργὸ καὶ δὲν κουνήθηκε φύλλο! Ἄλλο τώρα ἀσφαλῶς ἂν ἔβγαινε ὁ Ἀμβρόσιος καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε «ντενεκὲ ξεγάνωτο», «ἐθνικὸ μειοδότη», «πουλητάρι ἑλληνικῶν βραχονησίδων καὶ Κούρδων ἡγετῶν», «γελοῖο ὑπαλληλάκο τῆς Οὐάσιγκτον καὶ τῶν Βρυξελλῶν», «θλιβερὸ τζουτζὲ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἑβραϊκοῦ λόμπυ» καὶ «κομπλεξικὸ ἀνθρωπάκι μὲ ἀντιεκκλησιαστικὰ σύνδρομα»! Καί πρός Θεοῦ, ἐμεῖς δὲν υἱοθετοῦμε τέτοιους ἀπαράδεκτους χαρακτηρισμούς, οἱ ὁποῖοι πράγματι μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὑβριστικοὶ (ἀντιθέτως ἐμεῖς, ὡς γνωστόν, θεωροῦμε τὸν τέως πρωθυπουργὸ πραγματικὰ τρισμέγιστο τιτάνα τοῦ πολιτικοῦ μας βίου!), ἁπλῶς τοὺς ἐπισημαίνουμε ἄκρως ὑποθετικά, γιὰ νὰ δείξουμε ὅτι ἐκεῖνοι τοῦ Ἀμβρόσιου δὲν ἦταν. Ἐμεῖς μᾶλλον μέσα στὰ ὅρια ἀκόμη καὶ τοῦ καθωσπρεπειτζίδικου political correct τὶς βρήκαμε - καὶ μή σας ποῦμε ὅτι μᾶς ξενέρωσαν κιόλας…

Ὅσον ἀφορᾶ πάλι τὸ ἄλλο θέμα (νὰ μιλᾶνε ἢ ὄχι οἱ κληρικοί), ἡ δική μας γνώμη εἶναι βεβαίως ἀπὸ καιρὸ ξεκάθαρη καὶ ἁπλῶς τὴν ἀναδιατυπώνουμε ἐδῶ, ὅσο πιό…εὐγενικὰ μποροῦμε: Ε, ΑΕΙ ΣΙΧΤΙΡ ἐπιτέλους! Ἀεὶ σιχτὶρ μ' αὐτὸν τὸν ἀπίστευτο φασισμό! Δηλαδὴ ὁ ἕνας νὰ μὴ μιλάει, ὁ ἄλλος νὰ μὴ μιλάει, γιὰ νὰ μιλοῦν μονάχα ποιοὶ τελικά; Τὸ θλιβερὸ ἀνελλήνιστο κι ἀνιστόρητο γκρουπούσκουλο τῆς «προόδου», τὸ ὑπέρλαμπρο (νῦν ἐνδοπασοκικό) think tank τοῦ Δαμανακομπιστοκουναλακέικου ἢ μήπως οἱ μίσθαρνοι μεγαλοσκουπιδοντενεκέδες τῶν ξεφτιλισμένων ΜΜΕ; Μωρ' τί μᾶς λέτε!!! Καὶ γιὰ τὸν περιβόητο χωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, πάλι οἱ ἴδιοι βεβαίως θέλουν νὰ ἀποφασίσουν, ὅπως δήλωσαν τὶς προάλλες στὸν ALPHA οἱ «ὑπερδημοκράτες» Παπαγιαννακοσμαΐληδες, ἀρνούμενοι ξεκάθαρα τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ νὰ ἀποφασίσει ὁ ἴδιος διὰ δημοψηφίσματος (ποιὸς λαὸς μωρὲ τώρα, τί νὰ ξέρουν κι αὐτὰ τὰ ὀπισθοδρομικὰ βόδια - ἐμεῖς οἱ πεφωτισμένοι θὰ τοὺς ὁδηγήσουμε)! Τὸ πράγμα συνεπῶς εἶναι ἁπλούστατο: οἱ κληρικοὶ ὄχι μόνο δικαιοῦνται, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ ὁμιλοῦν - ἐμεῖς μάλιστα τοὺς συμβουλεύουμε νὰ ὁμιλοῦν καὶ ἀκόμη περισσότερο στὸ ἑξῆς! Καὶ νὰ μὴν ἀκοῦνε αὐτὲς τὶς μποῦρδες ὅτι τάχα μου ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνο πνευματικός. Ἔ, δὲν εἶναι μόνο πνευματικός! Ὑπάρχει καὶ ἡ γήινη διάσταση καὶ πάντα ἡ Ἐκκλησία εἶχε παρεμβατικὸ λόγο στὰ ἀνθρώπεια, ποὺ ὅποτε μάλιστα χρειάστηκε ἦταν καὶ ὀξύτατος (θυμηθεῖτε π.χ. τί ἔσουρνε στὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοξία ὁ Χρυσόστομος ἢ ὁ Μέγας Βασίλειος στοὺς πλούσιούς της ἐποχῆς του γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ φτωχοῦ λαοῦ - ἔ, μή μᾶς πιάνει τώρα ἐπιλεκτικὴ ἀμνησία καὶ θυμόμαστε μόνο μερικοὺς ρασοφόρους ποὺ τὰ κάνανε πλακάκια μὲ τὴ Χούντα)! Ἐμεῖς λοιπὸν γουστάρουμε πολὺ νὰ μιλᾶνε, ἀκόμη καί ὅταν δέν ἔχουν κάτι νά ποῦνε, ἀρκεῖ νά ἀφρίζει ἀπό τό κακό του τό σεσηπός γραικύλικο κοπριταριό! Τήν καταβρίσκουμε!

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ

Βαλκάνιος (πάλι!)
ΑΗΤΙΦΩΝΙΤΙΣ

Εἶναι γνωστή στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Α» ἡ σχέση τοῦ ἐντύπου μὲ τὴ κάθ΄ ἡμᾶς χερσόννησο τοῦ Αἵμου. Οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις καὶ καταγραφές μας στὴν ἐνδοχώρα μας- δὲν μιλᾶμε μὲ ὅρους τῆς ἑλλαδικῆς «οἰκονομικῆς διείσδυσης» - καὶ οἱ ἐνίοτε μακροχρόνιες ἐκεῖ παραμονές μας, μᾶς ἔχουν κάνει κατά τι σοφότερους. Μᾶς ἔχουν βοηθήσει νὰ ἀντιληφθοῦμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ παρελθόν, γιὰ τὸ παρὸν καὶ κυρίως γιὰ τὸ μέλλον τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης, τῆς πΓΔΜ, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Σερβίας (καὶ Μαυροβουνίου), τῆς Ρουμανίας, τῆς Μολδαβίας, τοῦ Κοσσυφοπεδίου καὶ πῶς συνδέεται μὲ μᾶς. Ἡ Τουρκία εἶναι μία ἰδιαίτερη περίπτωση γι' αὐτὸ συμπεριλαμβάνεται σὲ μία ἄλλη ἑνότητα διαπιστώσεων καὶ ἀνάλυσης.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ «Α» ταξίδεψε στὴ Βουλγαρία καὶ εἰδικότερα στὸν νότο τῆς χώρας, στὰ σύνορα μὲ τὴν πΓΔΜ, στήν περιοχὴ ποὺ ὀνομάζεται «Μακεδονία τοῦ Πιρίν». Ἀρχικῶς θὰ πρέπει νὰ ἐξαιρεθεῖ ἡ πόλη τοῦ Σαντάνσκι, γνωστὴ ἀπὸ τὶς ἐπελάσεις τῶν ἑλληνέζων καταναλωτῶν ἀλλά τοῦ ….«φιλοθεάμονος» ἀνδρικοῦ κοινοῦ τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, καὶ ὄχι μόνο. Ἐκεῖ ἡ σχέση περιορίζεται στὶς ἀγορές, στὰ σφραγίσματα δοντιῶν καὶ στὰ spa…. Προχωρώντας πρὸς Μπλαγκόεβγκραντ (φωτό: Μοναστήρι τῆς Ρίλα), τὴν οἰονεί πρωτεύουσα τοῦ Πιρὶν καὶ τῆς προπαγάνδας, παρατηροῦμε:

1. Οἰκονομία: πλήρης ἐκδυτικισμὸς ἀπὸ καφετέριες μέχρι ντύσιμο καὶ κατανάλωση κόκα - κόλας ποὺ σίγουρα εἶναι πάρα πολλὰ λίτρα κατὰ κεφαλήν. Ἡ προοπτικὴ γιὰ τὴν ΕΕ νεφελώδης, τὰ ἔργα ἐλάχιστα καὶ μόνον ὁ θύλακας τῆς Σόφιας ἀγγίζει τὰ κριτήρια ποὺ θέτουν οἱ Βρυξέλλες. Συνεπῶς τὸ 2007 εἶναι μία μεταφυσικὴ χρονικὴ ἐπίκληση, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τὸ πιστεύει. Γι' αὐτὸ καὶ γίνεται ἀναφορὰ γιὰ τὸ 2008, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἄποψή μας τὸ 2028 θὰ ἦταν πιὸ ρεαλιστικὴ προσέγγιση.

2. Ἑλληνικὴ παρουσία: νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὰ γνωστὰ ἐπιχειρήματα περὶ «πρώτης χώρας σὲ ἐπενδύσεις», «πρώτης σὲ παρουσία», ἀφοῦ οἱ τράπεζες, τὰ καταστήματα πώλησης σταθερῆς καὶ κινητῆς τηλεφωνίας καὶ τὰ φαστ φούντ, πρακτικὰ δὲν σημαίνουν τίποτα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται περίτρανα σὲ ὅλα τὰ Βαλκάνια, ὅπου ἡ ἰσχυρὴ ἰδιωτική, ἐνίοτε καὶ κρατικὴ οἰκονομικὴ παρουσία, ἔχει μεταφραστεῖ σὲ ἀπολύτως μηδενικὰ ἐθνικὰ εὐεργετήματα. Ἀλβανία καὶ πΓΔΜ τὰ τρανταχτὰ παραδείγματα καὶ ὅποιος ἐπιθυμεῖ περισσότερα ἔχουμε καὶ ἄλλα, λιγότερο γνωστά.

3. Κοινωνία: Ἀνάγκη γιὰ λεφτὰ ἀπὸ ὅλους, διακριτὴ καὶ διακριτικὴ παρουσία τῆς Καμόρα (ἐντόπιας, ἀλβανικῆς καὶ ρωσικῆς προέλευσης), ἀστυνομία παντοῦ, ἄπλετος δημόσιος χῶρος, μὲ πεντακάθαρα πάρκα καὶ (βουλγάρικα καὶ ἀμερικανικά) πανεπιστήμια καὶ πεζόδρομοι ποὺ δὲν εἶναι κατειλημμένοι ἀπὸ αὐτοκίνητα. Πολλοὶ Τσιγγάνοι, ἐλάχιστοι Τοῦρκοι, ποὺ οὔτε τὸ τζαμὶ δὲν ἐπισκέπτονται ἀφοῦ αὐτὸ βρίσκεται ὑπὸ κατάρρευση, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν περιοχὴ κατὰ μῆκος τῶν συνόρων μὲ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς εἶναι τό ὑπ. ἀριθμόν ἕνα πρόβλημα γιὰ τὴ χώρα, σύμφωνα μὲ ΟΛΟΥΣ τοὺς Βούλγαρους πολιτικούς, καί ἐπιστήμονες ποὺ συνομιλήσαμε. Μάλιστα τὸ τουρκικὸ πρόβλημα θεωρεῖται σὰν Δούρειος Ἵππος ποὺ κάποια στιγμὴ θὰ ἀνοίξει, ἀμφισβητώντας τὴν κυριαρχία καὶ τὸ μέλλον τῆς χώρας.

4. Γιὰ τὸ ζήτημά μας: τὸ θέμα τῆς Μακεδονίας γιὰ τοὺς Βούλγαρους ὑφίσταται. Μὲ τὴν παρουσία τοῦ VMRO, μὲ τὰ «μακεδονικά» ὀνόματα σὲ ὅλες τὶς τοπικὲς συσπειρώσεις, πολιτικές, πολιτιστικές, ποδοσφαιρικές, σὲ πλατεῖες καὶ ὁδούς, σὲ ἀγάλματα καὶ μνημεῖα. Ἡ Βουλγαρία ὑποχρεώθηκε, ἀπὸ τὰ νέα ἀφεντικά της, τὸ 1999 νὰ ἀναγνωρίσει τὴ «μακεδονικὴ γλῶσσα», ὄχι ὅμως καὶ τὸ «ἔθνος». Γιὰ τοὺς Βούλγαρους πατριῶτες, αὐτὸ ὄχι μόνο σημαίνει ἤττα ἀλλὰ καὶ «ἀπεμπόληση τῆς ἱστορίας τους καὶ τοῦ μέλλοντός τους, ἀφοῦ ἡ πΓΔΜ θὰ καπηλεύεται τὴν κληρονομιὰ τοῦ Πιρίν».

5. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα: γιὰ τὴν ἑλλαδικὴ «πολιτικὴ τάξη» ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀκούγονται «κάπως», ἀφοῦ αὐτὴ ἔχει τὸ γιατρικὸ διὰ πάσαν νόσον: «τὴ σταθερότητα, τὴν ἀσφάλεια, τὴ συνεργασία, τὴν ἐποικοδομητικὴ σχέση, τὶς ἀνοιχτὲς καὶ δημοκρατικὲς κοινωνίες ποὺ θὰ προέλθουν ἀπὸ τὴν εὐρωατλαντικὴ προοπτική της περιοχῆς», ἡ ὁποία μὲ ἕναν μεταφυσικὸ τρόπο θὰ μεταμορφώσει σὲ εἰρηνικὲς σχέσεις τὸν ἀλυτρωτισμό, τὴν προπαγάνδα καὶ τὶς ἀλλαγὲς τῶν συνόρων στὸ Κοσσυφοπέδιο. Δηλαδὴ αὐτόνομη πολιτικὴ θέση μικρὴ ἕως ἀνύπαρκτη. Αὐτὰ γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ ψευδαισθήσεις καὶ νὰ γίνει ἀντιληπτὸ ὅτι λίγα χιλιόμετρα βόρεια ἀπὸ τὶς βίλες, τὶς μεζονέτες, τὶς κομπρέσορ καὶ τὰ τζίπ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μιλοῦν καὶ πράττουν γιὰ τὴ «Μεγάλη Μακεδονία», τὴ «Μεγάλη Ἀλβανία» καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Ὀθωμανῶν στὰ Βαλκάνια. Φ.Μ.

Ἀλληλογραφοῦμε

Ἀπό τόν ἱερομόναχο **Τιμόθεο Σαρρίδη** (Κομοτηνή) καί μέ ἀφορμή τίς δηλώσεις τοῦ Καλαβρύτων Ἀμβρόσιου γιά τόν Σημίτη, λάβαμε κάποιες σκέψεις:

«Μέ βάση τούς ἱερούς κανόνες δέν ἐπιτρέπεται στούς ἱερωμένους νά ὑβρίζουν τούς πολιτικούς ἄρχοντες, μάλιστα μέ ἀπειλή καθαιρέσεως. Ἀπαγορεύεται ἀκόμα καί ἄν εἶναι ἄπιστοι. Δέν ἐπιτρέπεται ἐπίσης νά ἀσκοῦν καμμία κρατική, κυβερνητική ἤ πολιτική ἐξουσία ἤ νά κατέχουν ἀξίωμα πολιτικό ἤ στρατιωτικό ὅτι πᾶσες οἱ ἐξουσίες αὐτές εἶναι τούτου τοῦ κόσμου. Οἱ Χριστιανοί καί κυρίως οἱ ἱερεῖς ὀφείλουν νά σέβονται τούς ἄρχοντες καί τούς ἐν ὑπεροχῇ ὄντες, καθότι δέν εἴμαστε ἀναρχικοί ἀλλά συμβάλαμε καί ἡμεῖς εἰς τήν ἐπικράτηση τοῦ λεγομένου ἀστικοῦ κράτους.»

Ὁ κ. **Θεολόγος Μπινίκος** (Ἀθήνα) μᾶς ἔστειλε ἐκτεταμένη ἐπιστολή σχετική μέ τίς «γκρίζες ζῶνες»:

«Ἡ Τουρκία μέ τή λογική καί τή σκέψη τοῦ Λύκου - ὁ γκρίζος λῦκος εἶναι ἱστορικό τους σύμβολο - ἀνοίγεται τά τελευταῖα χρόνια μέσα στό ἑλληνικό Αἰγαῖο καί τά ἑλληνικά νησιά μας. Μέ ξεκάρφωτα ἐπιχειρήματα καί παράλογες διεκδικήσεις ἐπικαλεῖται «γκρίζες ζῶνες» στό Αἰγαῖο. Ὁ ὅρος δέν ὑπάρχει στό Διεθνές Δίκαιο γιατί μέ τίς διεθνεῖς συνθῆκες ὅλα εἶναι προσδιορισμένα μέ ἀκρίβεια καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ κυριαρχία (...) Ἀρχίζουμε μέ τούς Φούρνους ἤ Κορσούς (οἱ ἀρχαῖες Κορσίαι ἤ Κορασίδες) πού εἶναι συστάδα νησιῶν, νησίδων καί ξερόβραχων στό νότιο Ἰκάριο πέλαγος, μεταξύ Ἰκαρίας καί Σάμου. Μεγαλύτερο οἱ Φοῦρνοι μέ τήν ἕδρα τοῦ δήμου, ἡ Θύμαινα ἤ Φύμαινα πού ἐπίσης κατοικεῖται, τό Διαπόρι, ἡ Ἄνυδρος καί ὁ Ἅγιος Μηνᾶς πού κατοικεῖται. Ἡ συνολική ἐπιφάνεια εἶναι 30,27 τ.χλμ. καί τό συνολικό μῆκος τῶν ἀκτῶν 126 χλμ. Ἡ φύση τά ἔχει προικίσει μέ 14 λιμανάκια καί εἶναι ἀπό τίς πρῶτες ψαρόσκαλες στήν Ἑλλάδα, μέ μεγάλο ἀριθμό σύγχρονων ἁλιευτικῶν σκαφῶν. Οἱ Φοῦρνοι ἀνήκουν στήν ἐπαρχία Ἰκαρίας κηρύχτηκαν ἀνεξάρτητοι μέ τήν ἐπανάσταση τῆς 17ης-7-1912 κι ἑνώθηκαν μέ τήν Ἑλλάδα στίς 4-11-1912 μέ τόν πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο. Οἱ Βαλκάνιοι μέ τή Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου (1913) καί οἱ Δυνάμεις μέ τή Συνθήκη τοῦ Λονδίνου (1913) καί τῶν Ἀθηνῶν (1914) ἀναγνώρισαν τήν ἑλληνική κυριαρχία στά νησιά αὐτά καί στήν Κρήτη. Μέ τή Συνθήκη τῆς Λωζάνης (24-7-1923) πού τροποποίησε (καί δέν ἀνέτρεψε) τή Συνθήκη τῶν Σεβρῶν ἡ Τουρκία ἀναγνώρισε μέ τό ἄρθρο 134 τά ἑλληνικά σύνορα καί τήν κυριαρχία μας στά νησιά τοῦ Ἀνατολικοῦ καί Βορείου Αἰγαίου καί στήν Κρήτη, ἐκτός Ἰμβρου καί Τενέδου. Μέ τά ἄρθρα 12-13 τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάνης ὅλα τά νησιά τοῦ Αἰγαίου πού ἀναφέρονται ὀνομαστικά περιέρχονται στήν Ἑλλάδα κατά πλήρη κυριαρχία καί μόνο νησιά ἄλλα πού βρίσκονται μέσα στά 3 μίλια ἀπό τήν μικρασιατική ἀκτή ἀνήκουν στήν Τουρκία. Ἡ Τουρκία μέ τά παραπάνω ἄρθρα δήλωσε EXPRESSIS VERDIS (καθαρά καί ξάστερα) ὅτι παραιτεῖται καί δέν δικαιοῦται τίποτε στό ἑλληνικό Αἰγαῖο: «Ἡ Τουρκία δηλώνει ὅτι παραιτεῖται παντός τίτλου καί δικαιώματος πάσης φύσεως ἐπί τῶν ἐδαφῶν ἤ ἐν σχέσει πρός τά ἐδάφη ἅτινα κεῖνται πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπό τῆς παρούσης συνθήκης ὁρίων της καί ἐπί τῶν νήσων ἐκτός ἀπό ἐκεῖνα πού ἀνήκουν στήν Τουρκία».

(...) Ἡ Ἰταλία μέ τόν πόλεμο τῆς Λιβύης τό 1911 κατέλαβε τά Δωδεκάνησα ἀπό τήν Τουρκία σάν πολεμικό ἐνέχυρο. Ἀλλά μέ τή Συνθήκη τῆς Λωζάνης ἡ Τουρκία παραιτήθηκε ὑπέρ τῆς Ἰταλίας καί δήλωσε ρητά πώς τό θέμα ἀφορᾶ μόνο τήν Ἰταλία, τούς Δωδεκανήσιους καί τήν Ἑλλάδα. Καί οἱ διαφορές γιά τήν κυριαρχία καί τόν προσδιορισμό τῶν θαλασσίων συνόρων μεταξύ Δωδεκανήσου καί μικρασιατικῆς ἀκτῆς ρυθμίστηκαν ὁριστικά μεταξύ Ἰταλίας καί Τουρκίας. Μέ τή Συμφωνία τῆς Ἄγκυρας (4-1-1932) σέ ὅλα τά (37) γεωγραφικά σημεῖα καθορίστηκε ἡ συνοριακή ὑδάτινη γραμμή καί ὅλα περιγράφονται στό πρωτόκολλο πού ὑπογράφηκε στίς 28-12-1932. Στή Συνδιάσκεψη τῶν Ὑπουργῶν Ἐξωτερικῶν Ἀγγλίας, Γαλλίας καί ΕΣΣΔ στό Παρίσι (27-6-1946) ἀποφασίστηκε ἡ παραχώρηση τῶν Δωδεκανήσων καί ἡ ἕνωσή τους μέ τήν Ἑλλάδα. Καί μέ τήν Συνθήκη Εἰρήνης τῶν Παρισίων μεταξύ Συμμάχων καί Ἰταλίας (10-2-1947) μέ τό ἄρθρο 14, ἡ Ἰταλία παραχώρησε κατά πλήρη κυριαρχία ὅλα τά νησιά τῆς Δωδεκανήσου πού ἀναφέρονται ὀνομαστικά καθώς καί τίς παρακείμενες νησῖδες στήν Ἑλλάδα. Καί σύμφωνα μέ τό Διεθνές Δίκαιο ἡ συνθήκη αὐτή ὑποχρεώνει καί τρίτα κράτη (σάν τήν Τουρκία) γιατί ἐγκαθιστᾶ πολιτικό καί ἐδαφικό καθεστώς, αἰγιαλίτιδα ζώνη καί ἐναέριο χῶρο, ἄσχετα μέ ὅσα ἀνόητα ἰσχυρίζονται οἱ Τοῦρκοι. Ἡ Ψέριμος ἀνήκει στήν Κάλυμνο, κατοικεῖται, ἔχει ὑφαλοκρηπίδα καί ἰσχύει ἡ ὁριοθετική γραμμή ὅπως τήν παραλάβαμε, τό ἴδιο καί στά Ἴμια, τό ἴδιο καί γιά τό Φαρμακονήσι καί τό Ἀγαθονήσι, νησάκια πού κατοικοῦνται, ἔχουν αἰγιαλίτιδα ζώνη, ὑφαλοκρηπίδα, ἐναέριο χῶρο καί ἀνήκουν στά Δωδεκάνησα.

Ἡ Σύμβαση τῆς Γενεύης ἀπό 24-4-1958 γιά τήν ὑφαλοκρηπίδα καί ἡ Διεθνής Σύμβαση τοῦ Δικαίου τῆς Θάλασσας (Τζαμάικα) πού ἰσχύει ἀπό 16-11-1994, δικαιώνουν τήν Ἑλλάδα στήν ὑφαλοκρηπίδα, ἀφοῦ στό Τμῆμα ΙΧ τῆς Σύμβασης ἀναφέρεται πώς τά νησιά ἔχουν ὑφαλοκρηπίδα. Τό Αἰγαῖο εἶναι ἡμίκλειστη θάλασσα καί δέν ἔχει ὑποχρεώσεις εἰδικοῦ καθεστῶτος καί εἰδικῶν ὅρων, μέ τό δικαίωμά μας νά ἐπεκτείνουμε τά χωρικά μας ὕδατα στά 12 μίλια. Καί ἡ Τουρκία ὑπέγραψε ἕνα μέρος της καί τήν δεσμεύει τό ὅλο τῆς Σύμβασης σύμφωνα μέ τό Διεθνές Δίκαιο, ὅπως πιό πάνω ἀναφέρεται.

Ἔτσι, «Φοῦρνοι γιόκ», ὅπως καί γιά τ' ἄλλα νησιά στό Αἰγαῖο πού εἶναι κατακάθαρα, νόμιμα καί βάσιμα Ἑλληνικό, χωρίς «γκρίζες ζῶνες» πού ἀφοροῦν τό ἀ λα Τούρκα Δίκαιο, δηλαδή τό Δίκαιο τοῦ Λύκου.

Μπιρελίκια όχτάσπωρα!

§

Αγαλόγως τόν χαβά
κουρτίζω τόν τζουρά

§

Έγα μέρος τό γνωρίζεις τσιμπώντας
όχι καταπίνοντας

§

Ο ηδοποιός βούλιαξε στό κουστούμι του!

§

Κατάσταση, όχι παράσταση

§

Ο τουρισμός κατάργησε τό ταξείδι,
τόκανε μπακέτο!

§

Ο Άγιος είναι έραστής τού απόλυτου,
εγώ φτάνω μέχρι τήν γειτόνισσα!...

Δόν Σάντσο - VRIZO Βουλτσίδης

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΑ

Πάλι καλά πού δέν τόν κρέμασαν...
Ὁ Μουρὰτ Βουρὰλ κρίθηκε ἔνοχος ἀπὸ τὸ πρωτοδικεῖο τῆς πόλης Σίντζαν γιὰ τὸ ἀδίκημα τῆς προσβολῆς τῆς μνήμης τοῦ Ἀτατούρκ. Τὸν ἔπιασαν νὰ ρίχνει γιὰ 5η φορὰ μπογιὰ σὲ προτομὴ τοῦ Ἀτατούρκ. Τὸ δικαστήριο δὲν πείσθηκε ἀπὸ τὴν δήλωση μετάνοιάς του καὶ τὸν καταδίκασε σὲ συνολικὴ ποινὴ φυλάκισης 22,5 χρόνων.
(3-11, ἐφ. Χουριέτ)

Ἔλα νά τά πεῖς ἐδῶ ρέ, στή Θράκη!
Ὁ πρόεδρος τοῦ κόμματος CHP Ντενὶζ Μπαϊκὰλ ἀναφερόμενος στὴν ἔκθεση τῆς Ε.Ε. δήλωσε τὰ ἑξῆς: «Πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι πολὺ προσεκτικοί. Λὲς καὶ ὅλα τὰ προβλήματα στὴν Τουρκία ξεχάστηκαν. Ἄρχισε τὸ θέμα μὲ τὶς μειονότητες. Ὑπάρχει δῆθεν Κουρδικὴ μειονότητα καὶ Ἀλεβίτικη μειονότητα. Γιατί; Τσερκέζικη δὲν ὑπάρχει; Λοιπόν, μειονότητες δὲν ὑπάρχουν. Ὅλοι εἶναι ἴσοι. Δὲν ταξινομοῦνται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι.»
(7-11, ἐφ. Ἀκσάμ)

Κουρδικά...
Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συνομιλίας τοῦ Ὀτζαλὰν μὲ τοὺς ἀδερφούς του στὴ φυλακὴ Ἴμραλι χρειάστηκε νὰ ἐπέμβουν οἱ φρουροὶ ὅταν ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν στὰ κουρδικά. Ἕνας φρουρὸς προειδοποίησε τὰ ἀδέρφια πὼς δὲν μποροῦνε νὰ μιλᾶνε κουρδικά. Ὁ ἕνας ἐκ τῶν δυό του ἀπάντησε: «δὲν εἶμαι Τοῦρκος καὶ θὰ μιλάω στὴν μητρική μου γλώσσα». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπενέβη ὁ ἴδιος ὁ Ὀτζαλὰν ποὺ ἀπευθυνόμενος στὰ ἀδέρφια του εἶπε: «Ὅταν θὰ ἔρχεστε νὰ μὲ βλέπετε θὰ μιλᾶτε κουρδικά, ἀλλιῶς δὲν θὰ ἔρχεστε», ἐνῶ στοὺς φρουροὺς εἶπε πὼς δὲν μποροῦνε νὰ τὸ ἀπαγορεύσουν.
(8-11, ἐφ. Νέτγκαζετε)

Κάρφωμα - στοχοποίηση γιά τόν ὄχλο!
Ὅπου διαδήλωση, καὶ ἡ Νουργκοὺλ ἐκεῖ. Σώθηκε ἀπ' τὸ λυντσάρισμα στὴν Τραπεζούντα τὸν Ἀπρίλιο ὅταν μοίραζε προκηρύξεις τῆς TAYAD (Σύλλογος Ἀλληλοβοηθείας Πολιτικῶν Κρατουμένων) καὶ τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα στὴν πόλη Ρίζε. Προχτὲς ἦταν ἀνάμεσα στοὺς συλληφθέντες σὲ διαδήλωση στὴν Ἄγκυρα ἐνάντια στὸ YOK. Ἡ 22χρονη φοιτήτρια στὸ πανεπιστήμιο τῆς Τραπεζούντας Νουργκοὺλ Ἀτσὰρ, παρότι τῆς ἔχει ἐπιβληθεῖ ποινὴ 1 χρόνου ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο λόγῳ τῶν περιστατικῶν στὰ ὁποῖα συμμετεῖχε, πάλι ἦταν μεταξύ τῶν διαδηλωτῶν στὴν Ἄγκυρα.
(9-11, ἐφ. Χουριέτ)

Καθημερινός πολιτισμός
Ἐνῶ πήγαινε νὰ πάρει τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁ καθηγητὴς Ἀγγλικῶν Ἀκσόι ἦρθε κατὰ πρόσωπο μὲ τοὺς Μεχμὲτ Γκιουβὲν, Σεμὶν Νταλκιράν καὶ ἕναν ἀκόμη ποὺ δὲν ἔχει ἀνακοινωθεῖ ἡ ταυτότητά του. Τὰ τριὰ αὐτὰ ἄτομα, ἀφοῦ τοῦ εἶπαν «τί κοιτᾶς ρέ;», ὥρμηξαν πάνω του καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν μαχαιρώνουν. Ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὴ μύτη καὶ τὸν μαχαίρωσαν 15 φορὲς, τὸν παράτησαν μέσα στὰ αἵματα. Περαστικὸς εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία ποὺ συνέλαβε τοὺς δυὸ ἀπὸ τοὺς δράστες ἐνῶ ὁ καθηγητὴς νοσηλεύεται στὴν ἐντατική.
(9-11, ἐφ. Μιλλιέτ)

Τούρκικη ἀνεξιθρησκεία
Ἡ κυβέρνηση στὰ πλαίσια τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὁδηγιῶν τῆς Ε.Ε. πρόσθεσε φέτος στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὸ Γυμνάσιο καὶ πληροφορίες γιὰ τὸν Ἀλεβιτισμό, ἀναφέροντας στοιχεῖα γιὰ τοὺς Χαζρετὶ Ἀλή καὶ Χατζὶ Μπεκτὰς Βελί. Ὅμως ἡ λέξη Ἀλεβιτισμὸς δὲν ἀναφέρεται πουθενά. Ἀντιδρώντας στὶς ἀναφορὲς τοῦ βιβλίου ὁ πρόεδρος τοῦ ἱδρύματος Cem καθηγητὴς Ἰζετὶν Ντογάν δήλωσε πὼς πρόκειται γιὰ προσεγγίσεις ποὺ δυναμιτίζουν τὴν εἰρήνη, δὲν δίνουν σωστὲς πληροφορίες ἐνῶ ἀποφεύγουν ἀκόμα καὶ τὴν λέξη ἀλεβίτης – ἀλεβιτισμός. Πουλᾶνε, πρόσθεσε, φύκια γιὰ μεταξωτὲς κορδέλες.
(9-11, ἐφ. Μιλλιέτ)

kyneg@otenet.gr **Μ.Κ.**

Ἀντιφωνήματα

Ὁ Ἀλ Ζουμπέιντι, δεύτερος συνήγορος στή δίκη τοῦ Σαντάμ πού δολοφονήθηκε, εἶχε προβλέψει τόν θάνατό του στό ΤΙΜΕ. Θά... ἐρευνήσει λέτε ὁ ΟΗΕ τό ποιός εὐθύνεται;

500.000 οἱ Ἰρακινοί πρόσφυγες στή Συρία. Ποιός θά νοιστεῖ; Ἡ διεθνής Κυνότητα; Χά!

Ποιές εἶναι οἱ βδέλλες σέ νέα ἀπάτη μέ τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ἰράκ; Ὁ «ἀμερικανός» ἀπατεώνας Ρ. Στάιν κι ὁ Φ. Μπλούμ, «ἀμερικανός» ἐπιχειρηματίας στή Ρουμανία

Στή Φλόριδα ὁ Παλαιστίνιος καθηγητής Σαμί Ἀλ Ἀριάν συνεχίζει στόν δικαστικό Γολγοθᾶ πού τοῦ ἐπεφύλαξε ἡ σιωνιστική «*ἀντιτρομοκρατική*» ἀγέλη μπάτσων-ΜΜΕ

Θυμᾶστε τόν ἰσραηλινό λοχαγό πού πέρυσι στή Ράφα φύτεψε 17 σφαῖρες στήν 13χρονη Ἰμάμ καί δήλωνε ὅτι καί 3χρονη νά ἦταν τό ἴδιο θᾶκανε; Ἔ, ἀθωώθηκε!

120 οἱ νοματαῖοι πού συνόδευαν τόν Μεχλίς στόν Λίβανο, ὅπου δῆθεν ἔψαχνε τόν φόνο τοῦ Χαρίρι, καί οἱ βουλευτές τῆς Χεζμπολά κατήγγειλαν διαρροή μυστικῶν κρατικῆς ἀσφάλειας πρός Τέλ Ἀβίβ μεριά

Διώξαν ὡς *ἀκροδεξιό* τόν γυιό τοῦ μεγάλου Ἑβραίου βιολιστῆ Γιεχούντι Μενουχίν ἀπ' τό ἵδρυμα τοῦ πατέρα του (!) ὅταν μίλησε γιά τό πολύχρονο ἄρμεγμα τῆς Γερμανίας

Κι ὁ πατέρας του πού εἶχε δώσει κονσέρτο μέ τόν ναζιστή συνθέτη Φουρτβάνγκελ; Ἄ, τό ξέχασαν. Ὅ,τι δέν τούς βολεύει θάβεται

Πῶς λέγεται ὁ πρόεδρος τοῦ νέου Κουρδικοῦ κόμματος; Τούρκ! Παράδοξο; Ὄχι βέβαια: ὅλοι σχεδόν οἱ ἀμέτρητοι Τουρκμέν, Ὀζτούρκ, Μπαστούρκ, Τούρκογλου κλπ οὐδεμία σχέση ἔχουν μέ τήν Τουρκία

Στό Βέλγιο ὁ Ἐμίρ Κίρ καταδικάστηκε γιά ἀμφισβήτηση τῆς ἀρμενικῆς Γενοκτονίας. Ὅσο κι ἄν στηρίζουμε τήν ὑπόθεση τῆς τελευταίας, καταδικάζουμε τόν φασισμό τῶν δικαστηρίων. Ἄλλο Θέμις ἄλλο Κλειώ!

Παπική εὐφράδεια διαβλέπουμε κατά τοῦ Ἰράν. Ἀντιθέτως ὅταν πρόκειται γιά ὅσα συμβαίνουν στό Ἰράκ, τήν Παλαιστίνη κλπ ὁ Γερμαναρᾶς καταπίνει τή γλῶσσα του.

Μᾶς ζήτησαν οἱ καημένοι οἱ Ἰάπωνες πιστοποίηση ποιότητας τοῦ ἐλαιόλαδου πού θά εἰσήγαγαν κι οὔτε ἀπάντηση πῆραν. Τό φάξ παράπεσε, ἡ ὑπάλληλος πῆρε ἄδεια, ὁ ὑπουργός στραβογάμησε, δέν ξέρω...

Τά ἀλισβερίσια τοῦ Σπηλιωτόπουλου μέ τό Ἰσραήλ φαίνεται νά ἀφοροῦν ὄχι μόνο τά στρατά μά καί τίς πληροφορίες μας. Κακή ἀρχή ἔγινε πέρυσι, χειρότερα συνεχίζουμε.

Πές τα ρέ Μάκη! Μᾶς τἄπρηξαν τόσα χρόνια μέ τόν καί καλά ὑπεράνω προοδευτισμό τους οἱ ἐλευθεροτυπᾶδες. Τά πράσινα ἐργάκια ὅμως τά τιμοῦσαν, ἔ;

Ἔγιναν κι ἐπίσημα ἐγκαίνια στό νέο κατάστημα OTESHOP, Giumuljina, Greece. Πρόκειται ἀναμφίβολα γιά θρίαμβο τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπιχειρεῖν, congratulations!

Ἄντε τώρα καί σέ DEHSHOP, DEYAKSHOP, BUGATSASHOP, PORNOSHOP κλπ...

Γράφαμε πρό μηνῶν γιά τήν (περίεργη) μή ἔνταξη τῆς Κομοτηνῆς στήν «Κοινωνία τῆς Πληροφορίας» γιά τά εὐρυζωνικά δίκτυα μέ τό ὑπερταχύ Διαδίκτυο

Πρό ἡμερῶν λοιπόν στό δημοτικό συμβούλιο πέρασε ἡ πρόταση γιά ἔνταξη στό πρόγραμμα, μέ τόν ὅρο νά μήν ξανασκαφτεῖ ἡ πόλη. Κάπου μᾶλλον συμβάλαμε κι ἐμεῖς.

Πολύ μᾶς ἀρέσει ἡ ἀριστερή (ἄχ!) ἀντιπολίτευση κάποιων τοπικά στή ΝΔ: Γιά τόν φιλελευθερισμό, γιά τόν Καραμανλῆ, γιά τούς ὑπουργούς... Μαστίγωμα ἀνελέητο!

Μόνο στή Ροδόπη τά βρίσκουν ὅλα καλά: Ποτέ δέν γράφουν λέξη σέ βάρος οἱουδήποτε τοπικοῦ παράγοντα τῆς ΝΔ! Καί τά σαλόνια τους ἀνοιχτά γιά δεκάδες φωτογραφίες τῶν κυβερνώντων! Γιατί ἄραγε;...

Νέα προϊστορικά εὑρήματα στά Δίκαια ἀπέδειξαν πώς οἱ πρωτόγονες κοινωνίες ἦταν ὄντως σοσιαλιστικές: Βρέθηκαν μαζί χρηματιστηριακό τσαντάκι, μερσεντές κομπρέσορ καί ἐλευθεροτυπία ἐποχῆς

Ἄμεση ἡ ἀποκατάσταση τῶν προβλημάτων στούς δρόμους πού γράφαμε πρό 15νθημέρου! Εὖγε Θανάση (καί Τάσο)!

Τό πόσο εὐρωπαῖοι γίναν τά καρντάσια μας φάνηκε στό μάτς Τουρκίας - Ἑλβετίας (μέ τό χάπυ ἔντ). Ὅσο γιά τόν νομάρχη πού εἶδε τό φινάλε στό καφενεῖο τοῦ Μεμετάκη (Σ.Σ.:...), περαστικά!

Πάντως κάποιοι πρέπει νά θεωροῦν τούς μειονοτικούς ψηφοφόρους περίπου βόδια...

Πρῶτο ἐκπαιδευτικό συνέδριο τῆς «τουρκικῆς μειονότητας» τό ἐρχόμενο Σαββατοκύριακο στήν Κομοτηνή, μέ ὅλα τά νούμερα ἐπί σκηνῆς. Θά σᾶς ἔχουμε νέα, φυσικά!

ΤΑ ΤΟΞΙΚΑ

Ἂν θυμάστε, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες εἴχαμε διοργανώσει διαγωνισμὸ ποίησης (κι ἀκόμη παλιότερα κινηματογράφου). Ἔ, ἐπειδὴ ἐμεῖς, ὡς γνωστόν, δίχως Τέχνη πολὺ καιρὸ δὲν μποροῦμε ν' ἀντέξουμε, σήμερα εἴπαμε νὰ συνεχίσουμε…μουσικῶς! Ἀκολουθῆστε μας λοιπὸν (καὶ τραγουδῆστε βεβαίως κι ἐσεῖς μαζί μας) σ' αὐτὴν τὴ μελωδική μας περιπλάνηση στὸν θαυμαστὸ καὶ ὑπέροχο κόσμο τῆς νεοελληνέζικης πολιτικῆς ξεφτίλας!

Ξεκινᾶμε μὲ τοπικὴ αὐτοδιοίκηση (ὅπου φυσικὰ οἱ ὅποιες φωτεινὲς ἐξαιρέσεις, ὡς γνωστόν, ἐπιβεβαιώνουν ἁπλῶς τὸν πανάθλιο κανόνα). Τί θὰ μποροῦσε, ἂς ποῦμε, νὰ τραγουδάει τὸ τυπικὸν καὶ σύνηθες ἀνὰ τὸ πανελλήνιον τοπικὸν στέλεχος; «Σὰν μαγεμένο τὸ πορτοφόλι μου βουίζει / κι ἡ κάθε σκέψη μου στὴ μίζα τριγυρίζει / δὲν ἡσυχάζω καὶ στὸν ὕπνο ποὺ κοιμᾶμαι / τὰ νέα κονδύλια ποὺ θὰ 'ρθουνε θυμᾶμαι. / Μὲ τὶς Ρωσίδες στὰ κωλόμπαρα τὰ πίνω / καὶ γιὰ τὴν πόλη οὔτε μία πεντάρα δίνω / κι ὅλα τὰ βόδια ποὺ μὲ ψήφισαν ἐμένα / τὰ ἔχω στὴν πραγματικότητα χεσμ…».

Τὸ ἴδιο συμπέρασμα ὅμως μπορεῖ νὰ διατυπωθεῖ κι ἀλλιῶς. Ἂς δοῦμε λ.χ. τί θὰ μποροῦσε νὰ τραγουδήσει ἕτερον στέλεχος, ποὺ μάλιστα τυγχάνει καὶ ψιλοαγχωμένον, καθότι ὁ χρόνος τῆς θητείας του σὲ λίγους μῆνες ἐκπνέει: «Σήμερα, / τὶς ἁρπαχτὲς τὶς κάνω σήμερα, / χτὲς ἀλλιώτικα σκεφτόμουνα, / νὰ προσφέρω ὀνειρευόμουνα. / Σήμερα, / μία κονόμα ὅλα σήμερα / καὶ κάτι ἰδέες ποὺ 'χα χάθηκαν, / στὴ χαβούζα ὅλες θάφτηκαν. / Τὰ ΚΠΣ περνοῦν καὶ χάνονται / καὶ οἱ μίζες ἄχ πὼς πιάνονται - πιάνονται (Σ.Σ.: Καλά, τὸ «πιάνονται» τὸ λέμε μόνο δυὸ φορές, γιὰ νὰ ταιριάξει μὲ τὴ μουσική, ἔ; Ἀλλιῶς θὰ τὸ βάζαμε καμμιὰ τρακοσαριά). / Μία ἁρπαχτή τώρα ποὺ 'μαι μόνος μου, / νὰ τὰ πιάσω πρὶν τελειώσει ὁ χρόνος μου, / πρὶν τελειώσει τὸν Ὀκτώβρη ὁ χρόνος μου, / μάτια μου (αὐτὸ τὸ τελευταῖο πρὸς τὴ Ρωσίδα), / μάτια μου (ὄπα, σόρρυ, δυὸ ἤτανε τελικά)»…

Κι ἐπειδὴ ἀσφαλῶς μερικοὶ ὄντως φοβοῦνται (καὶ δικαίως) πὼς δεν θὰ ξαναβγοῦν, τὸ ἔργο μπορεῖ νὰ πάει καὶ πιὸ μελοδραματικά: «Μιά στεναχώρια ποὺ ἔχω ἀπόψε, / ἂν δὲν ξανάβγω πῶ πῶ καημός, / τὶς λαμογιές μου πὼς νὰ τὶς κόψω, / στὴ μίζα τρέχει ὁ λογισμός! / Ἄχ θὰ μὲ φάει ἡ στεναχώρια, / πᾶν οἱ κονόμες, πᾶν καὶ τὰ ὄργια! / Σὲ τόσα προγράμματα τὴν εἶχα πέσει, / τόσα κονδύλια κοινοτικὰ / κι ὅλα τὰ ἔργα τὰ εἶχα χ…/ παντοῦ τὰ ἔκανα σκ…/ Ἄχ θὰ μὲ φάει ἡ στεναχώρια, / πᾶν οἱ κονόμες, πᾶν καὶ τὰ ὄργια!»…

Πέραν ὅμως τῶν παραπάνω γενικῶν, ὑπάρχουν καὶ ἰδιαίτερα μουσικὰ θέματα ποὺ ταιριάζουν εἰδικὰ στὴν περιοχή μας. Ἰδοὺ κατ' ἀρχὰς τί θὰ τραγουδοῦσε ὁ συνήθης γιαλαντζὶ ἐπιδοβιομήχανος, ἀπευθυνόμενος πρὸς κάθε πολιτικὸ ὑπεύθυνο, ποὺ δὲν βλέπει τὰ χάλια τῆς βιομηχανικῆς ζώνης, ἀλλὰ ὀνειρεύεται «ἀναπτύξεις» μέ… κάθετους ὁδικοὺς ἄξονες: «Παίρνω τὰ λουκέτα μου, τὴν ἐπιδότηση καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, / ψάχνω γιὰ μία διέξοδο γυρεύοντας καινούργια ἁρπαχτή! / Δὲν λὲς κουβέντα, / τώρα κοιτάζεις μὲς στὴ βιομηχανικὴ / τὰ φαλιμέντα. / καὶ βάζεις μπάρες, / νὰ φτιάξεις δρόμο γιὰ νὰ 'ρθοῦν καραβανιὲς / ἀπὸ Βουλγάρες». Ἀφήνουμε ἀκολούθως τὸ οἰκονομικὸ καὶ περνᾶμε στὸ γνωστὸ πολιτικὸ πρόβλημα («Τὸ προξενεῖο / θολὸ καὶ κρύο / κάποιοι μιλᾶνε γιὰ μεγάλες ρουφιανιές, κλπ.») καὶ στὶς παρενέργειές του ἐπὶ μειονοτικῶν καὶ ἀρκετῶν ἑλληνοφώνων (ἔ, κι ἐπειδὴ ἐδῶ μιλᾶμε γιὰ πραγματικὸ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ, μοιραῖα πᾶμε σὲ βυζαντινὸ μέλος - καὶ ἥμαρτον, Κύριε, καὶ διὰ τὸ βέβηλον δηλαδή): «Τῶν τραμπούκων ὁ χορὸς / εὗρε πηγὴν τοὺς Ρομὰ / καὶ θύραν τοὺς Πομάκους. / Εὕρω καγὼ τὴν ὁδὸν διὰ τοῦ προξενείου, / ὁ ἐκσυγχρονιστὴς τουρκόφρων γὰρ ἐγὼ εἰμί. / Ἀνακάλεσέ με, Γιαρντίμ, καὶ σῶσον με»! Κι ἐπειδὴ ὅμως τώρα τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα συνδέεται ἄμεσα καὶ μὲ τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση (ἔ, βάλτε καὶ τὰ σενάρια γιὰ κάποιες νέες ὑποψηφιότητες), περνᾶμε πλέον κι ἐμεῖς μοιραῖα σὲ ἄλλη μελωδία, ἤτοι: «Ἡ Ἰώνων βουλιάζει, / σαλεύει τὸ πλῆθος, /ρουφιάνοι ξεχύνονται μὲ μιᾶς, / ποῦ πᾶς παλικάρι, / ὡραῖος σάν… πίθος / κι ὁλόισια γιὰ δήμαρχος τραβᾶς; / Καὶ ὅλοι οἱ ντενεκέδες / μίας πόλης ξεφτιλισμένης,/ φερέφωνα καὶ σούργελα ἀπὸ παντοῦ, / γλυκὰ σὲ παροτρύνουν, / καθὼς διαβαίνεις / τὴν πύλη τοῦ προξενείου τοῦ τουρκικοῦ. / (Ποιὸς ἀλήθεια εἶν' αὐτὸς καὶ πῶς πάει / μέσα στοῦ πρόξενου βαθιὰ τὴν ἀγκαλιά; / Παπαριὲς μουρμουρίζει καὶ πάει / καὶ γονατίζει καὶ τὰ πόδια του φιλᾶ)»…

Ἀρκετὰ ὅμως μὲ τὰ τοπικὰ (ἄντε γιατί πολλὴ ἀξία τοὺς δώσαμε πάλι)! Καιρὸς νὰ περάσουμε πλέον καὶ σὲ θέματα γενικοτέρου ἐνδιαφέροντος, ξεκινώντας προφανῶς μὲ τὴν πονεμένη ἱστορία τῶν τελευταίων 60 χρόνων ποὺ λέγεται «ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική», ὅπου βεβαίως: «Εἶναι μεγάλος ὁ καημός, τὸ φέρατε στὸν πάτο / ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ ἄθλιο, μικρὸ προτεκτορᾶτο, / ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ ἄθλιο, μικρὸ προτεκτορᾶτο. / Μία-μία τὶς ξεφτίλες / τὶς μετράω καὶ πονῶ, / ἀπ' τὴ μία ὁ ἕνας λίγος / κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ ζαβοὸ / κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ ζαβό! / Εἶναι μεγάλες οἱ ντροπές, πολλὰ καὶ τὰ ρεζίλια, / μὲ Σκοπιανούς, μὲ Τσαμουριὲς καὶ μὲ τὰ ἔξι μίλια, / μὲ Σκοπιανούς, μὲ Τσαμουριὲς καὶ μὲ τὰ ἔξι μίλια (Σ.Σ.: μωρὲ τί δὶς - κι ἑκατὸ νὰ τὸ ποῦμε, αὐτοὶ μυαλὸ δὲν βάζουνε). / Μία-μία τὶς ξεφτίλες / τὶς μετράω καὶ πονῶ, / ἀπ' τὴ μία ὁ ἕνας λίγος / κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ ζαβοὸ / κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ ζαβό»!

Θὰ μποροῦσε ὅμως ἀσφαλῶς νὰ γίνει καὶ μία γενικότερη θεώρηση τοῦ ἔως τοῦδε περιλάμπρου κυβερνητικοῦ ἔργου, ὅποτε πάρτε καὶ ὀλίγη ἀπὸ μελοποιημένο Καββαδία: «Εἶναι μικροί, πολὺ μικροί, μὴν τὸ ζορίζεις, / μάτσο χωρᾶνε σὲ μία κούφιαν ἀπαλάμη / καὶ ἂς τὸ παίζουνε τρανοὶ μὲς στὴ Ρηγίλλης / καὶ μερικοὶ ἂς καβαλῆσαν τὸ καλάμι. / Σ' ἕνα παπούτσι μᾶς ζουλᾶν τὰ δυὸ ποδάρια / καὶ μᾶς τραβᾶν στὸ ἄγνωστο δίχως τιμόνι, / ἀνατιμήσεις ἔρχονται μὲ τὰ καντάρια / κι ὁ Πάνος νέο ἀσφαλιστικό μᾶς χώνει. / Ἀπ' τὸν Προκόπη καὶ τὸν Σπήλιο ὡς τὴ Μαριέτα / καὶ ὡς τὸν Γιῶργο, ποὺ ἄναψε τὸ πανηγύρι / μὲ μέτρα φορομπηχτικὰ ποὺ ὅλο ἐμελέτα, / μέχρι τὸν πάτο θὰ τὸ πιοῦμε τὸ ποτήρι. / Λίγος κι ὁ Κώστας καὶ μικρός, μὰ ὅλο γνέφει / τοῦτο τὸ ἀπίθανο σινάφι νὰ βρακώσει. / Ντόρα, σὲ ποιοὺς «ἐκσυγχρονιστική» σκορπᾶς περνώντας μέθη; / Ψαρούδα, δὲν μιλᾶς, γιατί τρεκλίζουν οἱ τρακόσιοι; / Κι ἔτσι ὁ θίασος τὴ χώρα τὴ σαρώνει / (μ' ἕνα ξυστρὶ τὴν «καθαρίζουν» τὰ λιμάρια), / μὰ εἶναι κι ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ πού μᾶς λερώνει. / «Κώστα, ποῦ πᾶς;» «Νὰ σᾶς τὰ σπάσω τὰ παπ…»!

Ἔ, κι ἐπειδὴ ἐγὼ βεβαίως, ἀγαπητοί μου φίλοι, «μὲ σπασμένα παπ…» δὲν μπορῶ πλέον παρὰ «νὰ 'μαι πέρα μακρυά, / ἔτσι νὰ 'μαι, / ἀφοῦ γιὰ τὶς ξεφτίλες / βαρέθηκα πιὰ / νὰ θυμᾶμαι», κάπου ἐδῶ σᾶς ἀφήνω γιά σήμερα καὶ πάω νὰ ἠρεμήσω, πρᾶγμα ἀναγκαῖο ἔπειτα ἀπὸ τόση (μουσική) ψυχικὴ ὀδύνη. Φεύγοντας ὅμως, ἄντε νὰ σᾶς πῶ κι ἕνα τελευταῖο - ζοχαδιασμένο καὶ διαμαρτυρόμενο: «Κυκλοφορῶ κι ὁπλοφορῶ, / γιατί κυβέρνηση νὰ βρῶ πιὰ δὲν μπορῶ / κι ἀντιπολίτευση σωστὴ / (ὅλοι γιὰ τὴ χωματερὴ / καὶ τὸν γκρεμό)! / Κυκλοφορῶ καὶ δὲν μπορῶ / οὔτε κι ἀλλοῦ ἀξιοπρέπεια νὰ βρῶ, / ἀφοῦ κι ὁ Τύπος κι ἡ TV / πνιγῆκαν στὴ διαπλοκὴ / καὶ στὸ σκ…/ Καὶ ἀπορῶ ποὺ μία ζωὴ ἔχουμ' ὡς κράτος ἀβαρίες, / γιατί ὁρισμένοι ὅλο κάνουν μαλ… / Καὶ ἀπορῶ ποὺ μία ζωὴ ἀγανακτοῦν κι ὅλοι τούς βρίζουν / καὶ στὸ καπάκι πᾶν καὶ τοὺς ξαναψηφίζουν…/ Κυκλοφορῶ χωρὶς εὐρὼ / κι ὅλους ἐκείνους νὰ ξεχάσω προσπαθῶ, / ποὺ ἀφοῦ βολεύονται καλά, / μᾶς παρατᾶν στὰ σκοτεινά, / σὰν τὸν τυφλό. / Κυκλοφορῶ κι οὔτε ζητῶ / τίποτε ἄλλο ἀπὸ δαύτους πιὰ νὰ βρῶ, / γιατί εἶναι λίγοι καὶ μικροὶ / κι οἱ τωρινοὶ καὶ οἱ παλιοὶ / κι ἀπαξιῶ. / Κι ἂν φύγουνε οἱ τωρινοί, τότε θὰ ἔρθει τὸ Giorgaki / μὲ Μαριλίζα, Παπουτσὴ καὶ Δαμανάκη. / Κι ὅ,τι ἀπομείνει, πιὰ αὐτοὶ θὰ τὸ ἀποτελειώσουν ὅλο / (ἄσε ποὺ θὰ 'ναι καὶ τὰ σύνορα στὸν… Βόλο). / Κυκλοφορῶ κι ἀδιαφορῶ / καὶ οὔτε ἕναν δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευτῶ. / Γι' αὐτὰ ποὺ ἔχουν πιὰ χαθεῖ, / ρίχνω σιχτίρισμα βαρὺ / ΚΙ ΑΠΟΧΩΡΩ…

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ